บทนำ

ร่างบอบบางของมาสฟ้าเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว มือเล็กค่อยๆ จัดเรียงเสื้อผ้าสำหรับการเดินทางให้เหมือนฝันผู้เป็นน้องสาวฝาแฝด โดยมีเจ้าตัวนั่งให้กำลังใจอยู่ไม่ไกลพร้อมกับหยิบขนมอบกรอบเข้าปากฆ่าเวลาไปพลางๆ ก่อนเหมือนฝันจะพูดทั้งที่ยังมีขนมเต็มปากด้วยน้ำเสียงตัดพ้อและออดอ้อนพี่สาวอยู่ในที

“เสียดายเนอะ ไม่รู้ว่าทำไมต้องมีเรื่องเอาตอนนี้ด้วย ดูสิ พี่ฟ้าต้องทิ้งตั๋วเลยเนี่ย”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่เรื่องใหญ่” มาสฟ้าตอบเพียงเท่านั้นตามวิสัยคนไม่ช่างพูดเป็นทุนเดิม มุมปากที่ขยับยกเป็นรอยยิ้มนั้นแฝงนัยบางอย่าง ก่อนหญิงสาวจะก้มหน้าลง แสร้งเป็นตั้งใจทำงานตรงหน้าทำให้เหมือนฝันไม่ทันสังเกตรอยยิ้มนั้น เหมือนฝันคิดเพียงว่า เมื่อมาสฟ้าพูดเช่นนี้แล้วก็คงไม่มีเรื่องอะไรต้องกังวล

สำหรับเหมือนฝัน จะมีใครการันตีเรื่องความปลอดภัยให้เธอได้ดีไปกว่ามาสฟ้านั้นไม่มีอีกแล้ว ยิ่งคิดถึงว่ามาสฟ้าเป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ห่วงเธอด้วยใจจริง เหมือนฝันก็ยิ่งมั่นใจว่าพี่สาวของเธอจะไม่ปล่อยให้เธอไปเผชิญอันตราย ตั้งแต่จำความได้ มาสฟ้ามักจะเอ่ยเตือนเธอก่อนเสมอหากมีเรื่องที่ต้องระวังเป็นพิเศษ ซึ่งทุกอย่างก็เป็น

ไปอย่างที่มาสฟ้าเตือนทุกครั้ง

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะค่ะ...” แม้คิดว่าการเดินทางในวันพรุ่งนี้ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล แต่เหมือนฝันซึ่งเป็นคนติดพี่สาวยิ่งกว่าตังเมก็ยังมิวายบ่นอิดออดตามประสา สำหรับเธอ การมีมาสฟ้าอยู่ใกล้ๆ ย่อมอุ่นใจกว่าอยู่แล้ว “ถ้าพี่ฟ้าไปพร้อมกับฝันก็ต้องดีที่สุดอยู่แล้ว หรือฝันจะเปลี่ยนตั๋วตามพี่ฟ้าดีคะ เราไปสิงคโปร์กันก่อนก็ได้ แล้วค่อยไปเซี่ยงไฮ้พร้อมกัน”

“ไม่ต้องหรอก พี่ไปคนเดียวก็พอ เราไปเซี่ยงไฮ้ก่อนอย่างที่คุยกันไว้นั่นแหละ” มาสฟ้าเหลือบมองใบหน้างามที่เหมือนเธอทุกกระเบียดนิ้วแล้วทำหน้านิ่ว สั่นศีรษะเบาๆ ด้วยท่าทางอ่อนใจกับความติดพี่ของเหมือนฝัน ก่อนจะหลอกล่อเอาใจน้องสาว ด้วยกลัวว่าเหมือนฝันจะทำอย่างที่เพิ่งบอกเธอ “พี่สัญญาว่าจะรีบเคลียร์งานแล้วรีบบินไปหาเราทันทีเลย ดีไหม”

“สัญญานะคะว่าจะรีบตามมา ถ้าผิดสัญญาจ่ายเงินตลอดทริปนี้เลยนะ” เหมือนฝันต่อรองอย่างเจ้าเล่ห์

“ไม่ใช่ว่าพี่ต้องเป็นคนจ่ายอยู่แล้วหรือไง” มาสฟ้าดักทางคนเจ้าเล่ห์ หลิ่วตามองหน้าเหมือนฝันด้วยสายตารู้เท่าทัน...คิดว่าเธอก็เป็นคนรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายทุกครั้งที่ไปเที่ยวกับเหมือนฝันอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องมีสัญญาไร้สาระอะไรนั่นเลย

และไม่กี่วินาทีต่อมา ดวงหน้างามของมาสฟ้าก็มีแววเศร้าหมองลง แต่ก็เพียงเล็กน้อย ซึ่งเหมือนฝันเข้าใจว่าคงเป็นเพราะมาสฟ้ารู้ตัวว่า เงินในบัญชีของมาสฟ้าจะถูกเธอสูบในทริปนี้เป็นจำนวนมหาศาล คิดดังนั้นเหมือนฝันจึงอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนจะยิ้มกว้างเอาใจแฝดพี่ทันทีทันควัน ด้วยไม่อยากให้มาสฟ้าเสียใจเรื่องจำนวนเงินที่ต้องเลี้ยงดูเธอ

ก็มาสฟ้าเป็นพี่นี่นา...เป็นธรรมดาที่ต้องเสียเงิน ‘เล็กๆ น้อยๆ’

เวลาไปเที่ยวด้วยกัน

“ไม่เห็นต้องทำหน้าแบบนั้นเลยนี่คะ เดี๋ยวกลับมาฝันสัญญาว่าจะช่วยพี่ฟ้าทำงาน...หาเงินกลับมาคืน ดีไหม” เหมือนฝันประจบเสียงหวาน โผเข้ากอดเอวเล็กของพี่สาวพร้อมใช้ศีรษะถูไถไหล่มน ออดอ้อนอย่างน่ารัก ประหนึ่งตนเป็นลูกแมวตัวน้อยๆ ของมาสฟ้า “ทริปนี้พี่ฟ้าเสียไปเท่าไหร่ ฝันจะหากลับมาคืนให้เป็นสองเท่าเลยเอ้า!”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีอยู่แล้วสิ” มาสฟ้าตอบพลางยกมือขึ้นลูบแก้มเนียนใสของผู้เป็นน้อง เหมือนฝันซบไหล่เธออยู่ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นแววตาซับซ้อนของผู้เป็นพี่ แววตาของมาสฟ้าเต็มไปด้วยความกังวล และห่วงสิ่งที่กำลังรอน้องสาวเธออยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

และแม้ว่ามาสฟ้าจะอยากซ่อนเหมือนฝันเอาไว้ หรืออยากปกป้องน้องน้อยของเธอมากแค่ไหน เธอก็รู้ว่าครั้งนี้ไม่อาจทำอย่างที่ใจต้องการได้ นี่เป็นโชคชะตาที่เหมือนฝันต้องเผชิญด้วยตัวเอง เธอมีหน้าที่เพียงส่งน้องสาวจากตรงนี้เท่านั้น

จากนี้ไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ถึงเธอจะเป็นพี่สาว แต่ก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวล่วงวงล้อแห่งโชคชะตาของเหมือนฝัน แน่นอนว่าเหมือนฝันไม่รู้เลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะไม่ใช่การไปเที่ยวพักผ่อนธรรมดาอย่างที่มาสฟ้าบอกไว้ และเพราะความที่เชื่อใจพี่สาวมากเกินไปนั้น ทำให้เหมือนฝันมักจะมองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ควรทำให้เธอเอะใจ และตั้งคำถามกับการกระทำประหลาดของมาสฟ้า แต่หากมองอีกมุมหนึ่งก็คงเป็นเพราะโชคชะตาอย่างที่มาสฟ้าอ้างถึงนั่นละ

นี่เป็นเรื่องที่เหมือนฝันไม่อาจหลีกเลี่ยง ต่อให้มาสฟ้าบอกสิ่งที่เธอรู้เธอเห็นล่วงหน้าแก่น้องสาวก็ใช่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ หรือต่อให้เหมือนฝันรู้และพยายามเปลี่ยนแปลงมัน ลึกๆ มาสฟ้าก็รู้ดีว่าถึงอย่างไรเหมือนฝันและผู้ชายคนนั้นก็ต้องวนมาเจอกันสักวันหนึ่งอยู่ดี

แต่จะเป็นการพบเจอที่ดีหรือเลวร้ายนั้น...ต่อให้เป็นมาสฟ้าที่เห็นอนาคตได้ ก็ยากจะทำนาย

1

สีหน้าเย็นชาของผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังของรถทำให้เพื่อนร่วมทางอีกสองคนรู้สึกหนาวเหน็บเข้าไปถึงกระดูก ต้องลอบมองหน้ากันเลิ่กลั่กอย่างปรึกษาหารือกันอยู่หลายครั้ง แค่จะผ่อนลมหายใจเบาๆ พวกเขาก็ยังต้องทำอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวจะไปทำให้เจ้านายอารมณ์ขุ่นมัวโดยไม่ตั้งใจ

และแม้ว่านี่จะเริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่เหงื่อเม็ดโตๆ นั้นกลับผุดพรายขึ้นที่ตีนผมของลูกน้องทั้งสองคน ต่างรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า หากผู้เป็นนายมีสีหน้าเช่นนี้แล้ว การทำงานในวันนี้ย่อมยากลำบากกว่าปกติแน่นอน

ถึงแม้จะเป็นที่รู้กันว่าจ้าวเวยหลงไม่ใช่เจ้านายที่ใจดีเป็นทุนเดิม อันที่จริงเขาออกจะเย็นชาและหยิ่งยโสอย่างที่คุณชายที่มาจากตระกูลร่ำรวยส่วนใหญ่เป็นกันด้วยซ้ำ แต่นั่นกลับเป็นคนละเรื่องกับตอนที่เขาหงุดหงิด ความน่ากลัวของชายหนุ่มจะยิ่งทวีคูณจนยากที่จะอยู่ใกล้ๆ โดยที่ไม่โดนหางเลขไปด้วย

สิ่งที่เขามีชื่อเสียงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความเย็นชาก็คือความโหดร้ายของเขายามโกรธจัด ยิ่งหลังจากที่ชายหนุ่มขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว และความหยิ่งยโสของเขาพุ่งสูงทะลุแผ่นฟ้าจนใครๆ พากันเข็ด

ขยาดเป็นทิวแถวแล้ว ความร้ายกาจดุดันของเขาก็ยิ่งพุ่งทะยานตามตำแหน่งที่ได้รับมาไม่แพ้กัน

หากไม่มีเรื่องจำเป็น ผู้คนส่วนใหญ่จะพยายามหลีกเลี่ยงการมีปัญหากับจ้าวเวยหลงกันทั้งนั้น เว้นแต่พวกที่พยายามเข้าหาเขาเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง ที่จะยอมข่มความกลัวแล้วปั้นหน้านับตัวเองเป็นมิตรกับชายหนุ่ม มีอีกเหตุผลก็คือพวกเขากลัวอิทธิพลของตระกูลจ้าว จึงยังพยายามรักษาความสัมพันธ์ของตนกับตระกูลจ้าวเอาไว้อย่างสุดความสามารถ แต่นับวันก็ยิ่งยากเย็นขึ้นไปทุกที เพราะผู้นำตระกูลจ้าวในวันนี้มีนิสัยแตกต่างจากผู้เป็นปู่มากโข

จ้าวเวยหลงเป็นพวกรักสันโดษและเข้าถึงยาก อันเป็นที่มาของคำนินทาว่าเขานั้นหยิ่งและเย็นชา บวกกับที่ชายหนุ่มไม่ชอบออกงานสังคมใดๆ ผิดกับผู้เป็นพ่อที่ชอบเข้าสังคมและนิยมงานสังสรรค์เป็นชีวิตจิตใจ ความสนิทสนมกับตระกูลจ้าวที่ใครหลายคนนึกว่าตนเคยมีจึงค่อยๆ จางหายไปตามเวลา ยิ่งพวกเศรษฐีใหม่ที่หวังทำความรู้จักกับชายหนุ่มยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย

ส่วนคนที่เคยมีเรื่องมีราวหรือไม่ลงรอยกับตระกูลจ้าวหรือกับตัวของจ้าวเวยหลงเองก็ดีนั้น ย่อมต้องเอาตัวหลีกห่างจากจ้าวเวยหลงเพราะความหวาดกลัว ด้วยรู้ว่าพวกเขาไม่มีทางงัดข้อกับตระกูลจ้าวได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีการใด

ตระกูลจ้าวเป็นตระกูลเก่าแก่ มีเส้นสายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทางที่ดีคืออย่าไปขัดขาพวกเขาหรือตั้งตัวเป็นศัตรูด้วยเด็ดขาด โดยเฉพาะกับจ้าวเวยหลง เพราะหากชายหนุ่มคิดจะเก็บกวาดใครหรือสิ่งใดขึ้นมาละก็ ต่อให้เก่งหรือมีคนใหญ่คนโตหนุนหลัง ก็ไม่แน่ว่าจะหลีกหนีเขี้ยวเล็บของจ้าวเวยหลงไปได้

คำเตือนนี้ถูกส่งต่อกันมาหลายต่อหลายทอด แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าคำพูดเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องเกินจริง กลับกัน...ทุกคนที่เคยข้องแวะกับ

ตระกูลจ้าวต่างพากันพยักหน้าและสำทับคำกล่าวนั้นด้วยสีหน้าและน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังยามพูดถึงความโหดเหี้ยมของจ้าวเวยหลง ผู้นำตระกูลจ้าวคนใหม่เป็นเสียงเดียวกัน

‘หนีให้เร็ว อย่าให้เขาตามตัวเจอ แล้วก็อย่ากลับมาเซี่ยงไฮ้อีก เป็นอันขาด หากไม่อยากตาย’

นี่เป็นคำพูดของอดีตคนที่เคยทำงานกับจ้าวเวยหลง และแน่นอนว่าคำพูดของเขาถ่ายทอดไปถึงใครอีกหลายคนเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือศัตรูของจ้าวเวยหลง ทุกคนล้วนจดจำคำเตือนนี้ได้ขึ้นใจ

แม้ว่าหลายต่อหลายครั้ง เรื่องที่ทุกคนพูดถึงจ้าวเวยหลงมักจะมีอคติส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง แต่ก็มีหลายเรื่องที่เป็นความจริงอันไม่อาจหลับหูหลับตามองข้ามไปได้ โชคดีที่จ้าวเวยหลงไม่ได้มีเวลาว่างมากพอที่จะมาสนใจเรื่องซุบซิบไม่เป็นเรื่องพวกนี้ ชายหนุ่มคิดเพียงว่าอย่างไรเสียตอนที่เขาออกงานสังคมเพราะหาข้ออ้างหลีกเลี่ยงไม่ได้นั้น ผู้คนรอบตัวเขาต่างก็พร้อมใจกันปั้นหน้ายิ้มและพูดประจบเอาใจเขากันอย่างสุนัขที่อยากเอาใจเจ้านายอยู่แล้ว แล้วทำไมเขาต้องเสียเวลาไปวิ่งไล่ตามคำนินทาที่ลอยมาและหายไปกับสายลมพวกนี้ด้วย สำหรับเขา ไม่ว่าลับหลังผู้คนจะนินทาว่าร้ายเขาอย่างไร จ้าวเวยหลงไม่สนใจ ขอเพียงพวกนั้นไม่โง่พูดให้เขาได้ยินเป็นพอ

“ท่านประธานจะไปเจอคุณลี่หยางก่อนไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้สายตาคมกริบของจ้าวเวยหลงเคลื่อนกลับมาจากนอกรถ สบตาลู่เหวิ่น เลขาฯ ของตนผ่านกระจกมองหลัง คิ้วเข้มของเขาขมวดมุ่นเล็กน้อยเมื่อพิจารณาคำถามเมื่อครู่อย่างถี่ถ้วน แล้วจึงตอบกลับด้วยคำถาม

“ทำไมฉันต้องไปเจอเขา”

“คุณลี่หยางจะไปสิงคโปร์พรุ่งนี้ครับ คนของเราเพิ่งรายงานว่า

มีการเตรียมเอาเครื่องบินออกพรุ่งนี้ตอนสิบเอ็ดโมงครับ” เลขาฯ ของจ้าวเวยหลงเอ่ยรายงานขณะก้มหน้าอ่านข้อความในไอแพด หยุดครู่หนึ่งเพื่อตรวจทานข้อความจึงพูดต่อ “ตอนนี้กำลังตรวจสอบอยู่ว่าคุณลี่หยางจะมีแผนไปพบบ้านอู่ด้วยหรือเปล่า”

“ไปสิงคโปร์ ไปกี่วัน” จ้าวเวยหลงไม่อยากเชื่อหูตัวเอง ก่อนหน้านี้เขาค่อนข้างมั่นใจว่าจ้าวลี่หยาง ปู่ของเขาไม่มีทางไปไหนช่วงนี้แน่ๆ แต่จู่ๆ เลขาฯ ของเขากลับพูดเรื่องการเดินทางไปสิงคโปร์ขึ้นมาเสียอย่างนั้น “แล้วหมอดูคนนั้นล่ะ เปลี่ยนแผนการเดินทางด้วยหรือเปล่า”

“ยังไม่มีรายงานครับ คนของเราจับตาดูอยู่ตลอด ตั๋วของผู้หญิงคนนั้นยังเป็นตั๋วมาเซี่ยงไฮ้ครับท่านประธาน”

“จับตาดูเอาไว้ อย่าให้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น” จ้าวเวยหลงว่าพลางยกมือขึ้นเสยผมแรงๆ อย่างหงุดหงิด

ตั้งแต่หมอดูคนนี้เข้ามาในชีวิตของจ้าวลี่หยาง ปู่ของเขา หล่อนก็สร้างเรื่องปวดหัวให้เขาไม่เว้นวัน ขนาดหมอดูที่ปู่ของเขาเคยศรัทธาหนักหนายังไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อที่จ้าวลี่หยางมีต่อหมอดูคนนี้ แถมหล่อนยังอายุน้อยกว่าเขาอยู่หลายปี แต่กลับอ้างว่าเห็นอนาคตและสามารถช่วยเหลือสกุลจ้าวของเขาให้รุ่งเรืองกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้ แน่นอนว่าปู่ของจ้าวเวยหลงเชื่อเจ้าหล่อนหมดหัวใจ ไม่คิดแม้แต่จะตั้งคำถาม ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้แสดงอภินิหารอะไรไว้ พอใครเอ่ยเตือนท่านหน่อย ปู่ของเขาก็ถึงกับขู่ว่าจะตัดขาดและไล่ออกจากตระกูลเลยทีเดียว

ตอนนี้มีเพียงจ้าวเวยหลงคนเดียวที่พอจะมีปากมีเสียง ใช้เหตุผลหักล้างความงมงายของจ้าวลี่หยางได้บ้าง...เป็นบางครั้ง และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจ้าวเวยหลงถึงรู้สึกเกลียดผู้หญิงคนนั้นทั้งที่ยังไม่เห็นหน้า

ในสายตาเขา ผู้หญิงอายุน้อยที่กล้าเอาตัวเองมาข้องเกี่ยวกับผู้ชายที่สามารถเป็นคุณตาเธอได้โดยการอ้างว่าเป็นหมอดูที่เห็นอนาคต เพียงเพื่อหลอกเอาเงินจากชายที่แก่กว่าพ่อของเธอ ต่อให้จ้าวเวยหลงอยากมองโลกในแง่ดีเพียงใด ก็ไม่สามารถมองว่าเธอเป็นคนดีได้จริงๆ อย่างมากก็เป็นได้แค่นักต้มตุ๋นมืออาชีพเท่านั้น

เธอคงไม่รู้หรอกว่า การที่เธอหลอกปู่ของเขาให้เชื่อได้สำเร็จนั้นสร้างความเสียหายต่อเขาและตระกูลอย่างไรบ้าง!

“ครับ ท่านประธาน”

เสียงนั้นทำให้จ้าวเวยหลงกลับมาอยู่กับปัจจุบัน ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาวเหยียด ใช้เวลาอึดใจหนึ่งเพื่อสงบสติอารมณ์

“เรื่องที่ปู่ฉันจะไปสิงคโปร์ ให้คนตามดูอยู่ห่างๆ ก็พอ มีอะไรให้รายงานฉัน อย่าทำอะไรโดยพลการ” จ้าวเวยหลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงออกคำสั่ง “อย่ารบกวนคนตระกูลอู่เด็ดขาด โดยเฉพาะป้าใหญ่ ท่านไม่ชอบโดนจับตามอง”

ป้าใหญ่ที่จ้าวเวยหลงเอ่ยถึงนั้นเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวซึ่งย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่สิงคโปร์กับสามีตั้งแต่แต่งงานกันได้เพียงไม่กี่ปี ซึ่งจ้าวเวยหลงรู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องอย่างมาก แม้ว่าสามีสกุลอู่ของท่านคนนี้จะไม่ได้มาจากตระกูลเก่าแก่หรือเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยมาก่อนจะแต่งงานกันอย่างที่ปู่ของเขาเคยตั้งความหวังเอาไว้ แต่ตอนนี้ป้าใหญ่ก็มีความสุขมากเท่าที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะมีความสุขได้

และคงเป็นเพราะสามีคนนี้ของป้าใหญ่ทำให้ท่านมีความสุขมากนี่เอง ปู่ของเขาจึงต้องจำใจปล่อยให้ลูกสาวเพียงคนเดียวไปอยู่ไกลหูไกลตา และหากเขาจำไม่ผิด ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกตั้งแต่ป้าใหญ่แต่งงานออกไปที่ท่านจะได้เจอกับปู่ของเขา จึงไม่แปลกเลยที่การพบกันของทั้งคู่จะสร้างความตระหนกให้คนในตระกูลจ้าว

ถึงแม้ว่าการเลือกสามีของป้าใหญ่ในครั้งนั้นจะไม่ได้เป็นที่ถูกใจ

ของจ้าวลี่หยางนัก ทว่าโชคดีที่เรื่องเกิดขึ้นก่อนที่ย่าของเขาจะเสีย ย่าของเขารักลูกสาวยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ แม้ว่าป้าใหญ่จะเลือกแต่งงานกับชายที่มาจากครอบครัวยากจน ท่านก็สนับสนุนป้าใหญ่ ขอเพียงให้คนรักของป้าใหญ่รับปากว่าจะรักป้าใหญ่เพียงคนเดียว ไม่มีหญิงอื่นตลอดชีวิต และจะดูแลป้าใหญ่ให้ดี เท่านั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับผู้เป็นแม่

แม้จะขัดใจ แต่นั่นก็ทำให้ปู่ของเขาซึ่งยำเกรงภรรยามากต้องยอมปล่อยให้ลูกสาวคนเดียวแต่งงานออกไปพร้อมกับสินเดิมมูลค่ามหาศาล สมฐานะลูกสาวคนเดียวของตระกูลจ้าวในขณะนั้น

ซึ่งสินเดิมในการแต่งงานของป้าใหญ่ในครั้งนั้นได้สร้างรอยร้าวขึ้นในตระกูลจ้าว ยิ่งหลังจากที่ย่าของจ้าวเวยหลงเสียชีวิตไป ความสัมพันธ์ระหว่างปู่ของเขากับป้าใหญ่ก็ยิ่งห่างเหิน แทบจะเรียกได้ว่าตัดขาดกันไปโดยปริยาย จึงไม่ต้องพูดถึงความสัมพันธ์ของพี่น้องคนอื่นกับป้าใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อปู่ของเขาเรียกหมอดูมาทำนายดวงชะตาลูกคนแรกของป้าใหญ่ รอยร้าวที่เคยมีก่อนหน้าก็กลับกลายเป็นความบาดหมางใจครั้งใหญ่ และทุกอย่างก็เลวร้ายกว่าเดิมเป็นร้อยเท่า

“วันนี้ไม่มีประชุมอะไรสำคัญใช่ไหม” น้ำเสียงของจ้าวเวยหลงมีแววเหน็ดเหนื่อยและรำคาญ ยิ่งคิดถึงว่าเขาต้องไปนั่งฟังเรื่องของหมอดูคนนี้ตอนเจอปู่ ความหงุดหงิดของเขาก็ยิ่งทวีคูณ

“ไม่มีครับท่านประธาน”

“ถ้าอย่างนั้นก็จองร้านโปรดของปู่ฉันไว้สัก...สองทุ่มแล้วกัน” ท่านประธานคนหล่อสั่ง ถอนหายใจแรงขณะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความหาผู้เป็นปู่ว่าเขาจะชวนท่านไปกินอาหารร้านโปรดก่อนออกเดินทางได้หรือไม่ ไม่นานโทรศัพท์ของจ้าวเวยหลงก็มีสายเรียกเข้า ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากปู่สุดที่รัก จ้าวลี่หยาง อดีตผู้นำของตระกูล

จ้าวนั่นเอง

“ครับปู่”

“ถ้าจะหลอกฉันไปทานข้าวแล้วห้ามฉันไม่ให้ไปสิงคโปร์เหมือนที่พ่อแกเพิ่งทำกับฉันไปก็ไม่ต้อง ยังไงฉันก็ไม่เปลี่ยนใจ”

เสียงปลายสายนั้นบอกชัดว่าเจ้าตัวกำลังหงุดหงิดกับบรรดาลูกหลานที่ขี้ขลาดตาขาว สติแตกเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง แค่เขาจะไปเจอลูกสาวหลังจากไม่เจอกันหลายปี พวกมันทำราวกับว่าเขาจะขายหุ้นบริษัททิ้งแล้วหนีไปใช้ชีวิตบั้นปลายกลางป่าเขาอย่างไรอย่างนั้น

“ผมจะห้ามปู่ทำไมล่ะครับ”

จ้าวเวยหลงว่าเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่เหลือเค้าคนหน้าบึ้งเมื่อนาทีที่ผ่านมา การเปลี่ยนอารมณ์ปุบปับของผู้เป็นนายทำให้ลูกน้องทั้งสองคนที่นั่งอยู่ตอนหน้าของรถขนลุกเกรียว รู้ว่าจ้าวเวยหลงเก่งเรื่องเสแสร้งซ่อนความรู้สึก แต่พวกเขาก็ยังทำใจให้ชินไม่ได้จริงๆ

“ผมไม่ใช่พ่อเสียหน่อย ที่ชวนปู่มาทานข้าวนี่เลี้ยงก่อนที่ปู่จะเดินทางไงครับ อีกหลายวันกว่าปู่จะกลับมาไม่ใช่เหรอ”

“คนของแกนี่ทำงานกันเร็วจริงๆ”

จ้าวลี่หยางกระแหนะกระแหนหลานชาย แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะเพิ่งก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทนเขาได้ไม่นาน แต่บารมีของจ้าวเวยหลงกลับไม่ด้อยไปกว่าเขาซึ่งทำหน้าที่ผู้นำมาหลายสิบปีเลย เรียกได้ว่าหลานชายคนนี้ถูกใจเขาทุกอย่าง ทั้งเก่งและเด็ดขาด ต่างจากพ่อของมัน

“ไม่มีใครบอก ผมก็เดาได้ครับ” จ้าวเวยหลงยิ้มมุมปาก โดยที่รอยยิ้มนั้นไม่ได้เลยไปถึงดวงตา แววตาของเขายังเย็นชาและคมกริบประหนึ่งตัดคนเป็นสองท่อนได้เพียงการตวัดมองครั้งเดียว “แค่ปู่พูดว่าพ่อถึงกับรีบไปขอร้องให้ปู่เปลี่ยนใจ ผมก็พอจะรู้แล้วว่าทริปนี้ปู่อยู่นานหลายวัน ผมคิดถูกใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่กงการอะไรที่แกต้องรู้” จ้าวลี่หยางว่าเสียงขึ้นจมูก รู้ทันหลานชายมากเล่ห์ของตนดีกว่าใคร “ทำงานของแกไปเถอะ ตำแหน่งประธานบริษัทมันว่างงานนักหรือยังไง ตอนฉันเป็นประธาน ฉันแทบไม่มีเวลาขยับตัวไปไหน”

“ผมมีเวลาว่างให้ครอบครัวเสมอครับ” จ้าวเวยหลงเอ่ยประจบทั้งสีหน้าเย็นชา “โดยเฉพาะกับปู่ สรุปว่าไปทานมื้อเย็นกันนะครับ”

“มีคนอื่นไปด้วยไหม” จ้าวลี่หยางเริ่มลังเล การที่เขาเคืองบุตรชาย ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเอาความโกรธทุกอย่างไปลงกับจ้าวเวยหลง อายุจนปูนนี้แล้ว เขาย่อมแยกแยะได้ว่าใครควรโดนด่าและใครที่เขาควรปล่อยให้มาประจบประแจง

“ถ้าปู่ไม่อยากให้ใครรบกวนก็จะมีแค่เราครับ” จ้าวเวยหลงบอก

คำพูดของชายหนุ่มสร้างความพอใจให้จ้าวลี่หยางไม่น้อย นับว่าไม่เสียแรงที่เป็นหลานคนโปรดของเขา เพียงพูดไม่กี่คำจ้าวเวยหลงก็รู้ว่าเขาต้องการอะไร ช่างต่างกับพ่อของมันจริงๆ

“ดี”

นั่นหมายความว่าจ้าวลี่หยางตอบรับนัดกินข้าวเย็นนี้ของหลานชาย ซึ่งทำให้จ้าวเวยหลงถึงกับผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก

เขารักและเคารพปู่ของเขามาก แต่บางครั้งท่านก็เป็นคนหัวแข็งและดื้อรั้นจนทำให้เขาเกือบประสาทเสียอยู่หลายรอบ ต้องยกความดีความชอบในการทำให้ปู่ของเขากลายเป็นคนไม่ฟังใครให้ยายหมอดูที่ชื่อมาสฟ้าอะไรนั่นเลย เพราะตั้งแต่ปู่เขาเจอกับผู้หญิงคนนั้น ความหัวรั้นของท่านก็พุ่งสูงขึ้นชนิดที่ว่าใครพูดก็ไม่ฟัง ขนาดเขายังต้องเปลี่ยนมาใช้วิธีหว่านล้อมร้อยแปดแทน

แต่ยายผู้หญิงบ้าคนนั้นคงไม่รู้หรอกว่าตัวเองสร้างหายนะให้เขาและครอบครัวขนาดไหน แต่ก็จะเป็นแบบนั้นอีกไม่นานหรอก...เมื่อเธอมาถึงที่นี่...มาถึงเซี่ยงไฮ้เมื่อไร เขาจะแจกแจงให้เธอรู้เองว่าเธอทำอะไร

กับเขาเอาไว้บ้าง!

คิดถึงปัญหาต่างๆ แล้ว จ้าวเวยหลงก็ปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที พลันสงสัยว่าเขาทำบาปกรรมอะไรเอาไว้กับพวกหมอดู ทำไมทั้งชีวิตเขาจึงต้องมาเดือดร้อนเพราะคนพวกนี้ไม่จบไม่สิ้น ตั้งแต่คราวครอบครัวของป้าใหญ่จนกระทั่งตอนนี้ เมื่อไรที่ตระกูลของเขาจะก้าวข้ามความงมงายพวกนี้ไปได้เสียที

หลังจากที่เขาก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลแทนจ้าวลี่หยาง แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะพยายามอย่างหนัก แต่เขาก็ยังไม่สามารถเอาความคิดความเชื่อนี้ออกไปจากการบริหารงานอย่างสิ้นเชิงอย่างที่เขาวางแผนไว้ในตอนแรก นี่มันยุคไหนกันแล้ว ทำไมบรรดาผู้อาวุโสในตระกูลถึงได้ยึดติดกับเรื่องไม่เป็นเรื่องพวกนี้นัก

สำหรับจ้าวเวยหลง เขาไม่ต้องการให้มีเรื่องพวกนี้มาเกี่ยวข้องกับการทำงานภายใต้การบริหารของเขา ชายหนุ่มไม่เหมือนปู่ของเขาที่เชื่อเรื่องพวกนี้มาก ชนิดที่ว่าต้องตรวจเช็กตั้งแต่ฮวงจุ้ยมาจนถึงสีของป้ายบริษัท ในสายตาของเขา การทำแบบนั้นมันเสียเวลาและเสียทรัพยากรโดยใช่เหตุ เขาต้องการให้การทำงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันสมัย

ยิ่งช่วงหลังที่เขามีการติดต่อกับบริษัทตะวันตก เรื่องความเชื่อพวกนี้ควรจะหมดไปได้แล้ว นอกจากจะเสียเงินและเวลาโดยใช่เหตุแล้ว ยังยากที่จะอธิบายให้คู่ค้าทางธุรกิจเข้าใจอีก การจะบอกว่าต้องเว้นทางเดินไว้ให้เทพเจ้าเดิน แค่คิดเขาก็อับอายจนอยากเอาหัวมุดคอนกรีตแล้ว

สิ่งที่จ้าวเวยหลงอยากได้มันก็เรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาทำได้ภายใต้การมีอยู่ของจ้าวลี่หยางนั้นมันก็อีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าจ้าวลี่หยางจะพูดว่าเขาลงจากตำแหน่งผู้นำตระกูลและยกตำแหน่งนั้นให้หลานชายแล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติ อำนาจที่จ้าวลี่หยางเคยมีก็ไม่ใช่เรื่องที่จะมอง

ข้ามไปได้เลยเสียทีเดียว

หลายคนในตระกูล โดยเฉพาะรุ่นพ่อของจ้าวเวยหลง ยังเกรงกลัวจ้าวลี่หยางอยู่พอสมควร ไม่ว่าจะเป็นเพราะจ้าวลี่หยางเป็นพ่อของพวกเขา หรือเพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกลดความโปรดปรานลง แล้วถูกขับออกจากตระกูลเหมือนลูกสาวคนโตของครอบครัว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรนั้น ทุกเหตุผลที่ว่ามาก็เป็นเรื่องที่น่ารำคาญพอแล้วสำหรับผู้นำตระกูลคนใหม่อย่างจ้าวเวยหลง

โดยส่วนตัวแล้ว จ้าวเวยหลงไม่ได้มีความคิดที่จะยกตนเป็นใหญ่เหนือจ้าวลี่หยาง เขาไม่สนใจเรื่องพรรค์นั้นอยู่แล้ว ขอแค่ตอนที่เขาและปู่มีความเห็นไม่ตรงกันเรื่องไร้สาระพวกนี้ หรือเรื่องที่หมอดูทักท้วงให้มีการปรับเปลี่ยนบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับบริษัท เขาคาดหวังให้คนใต้บังคับบัญชาของเขาสนับสนุนความเห็นของเขา ไม่ใช่นอบน้อมพยักหน้าเห็นด้วยกับจ้าวลี่หยางไปเสียหมด

บางครั้งจ้าวเวยหลงก็อดคิดไม่ได้ว่า ที่คนในตระกูลสนับสนุนความเห็นของจ้าวลี่หยางนั้น เพราะแท้จริงแล้วทุกคนในบ้านก็มีความเชื่อแบบเดียวกับปู่ของเขา ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวบารมีของชายชราอย่างที่อ้างกับเขา

ก่อนที่จ้าวเวยหลงจะได้เสียเวลากับเรื่องที่ผ่านมาแล้วไปมากกว่านี้ ชายหนุ่มก็รู้ตัวว่าตอนนี้รถของพวกเขาเคลื่อนเข้ามาในอาณาจักรจ้าวที่ยิ่งใหญ่เรียบร้อยแล้ว

เฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์เป็นหนึ่งในหลายธุรกิจของตระกูลจ้าว แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นธุรกิจหลักที่ผลักดันให้ตระกูลจ้าวเป็นที่น่าเกรงขามในวงการธุรกิจ จากที่ก่อนหน้านี้ชื่อเสียงเดียวของตระกูลจ้าวมีเพียงความเก่าแก่ให้คนเขาเล่าลือกัน ผิดกับตอนนี้ที่เฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์กลายเป็นยักษ์ใหญ่ในกลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์รับผลิตชิ้นส่วนต่างๆ ให้แก่สองบริษัทยักษ์ใหญ่สัญชาติอเมริกัน เพียง

ไม่กี่ปีพวกเขาก็ผงาดขึ้นมากลายเป็นหนึ่งในองค์กรที่ไม่มีใครกล้ามองข้าม

และเพราะเหตุนั้น ตำแหน่งผู้บริหารเฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์จึงเป็นที่หมายปองของใครหลายคนในตระกูลจ้าว ต่างมีความคิดว่า การที่ลูกหลานสายตรงของใครขึ้นมารับตำแหน่งนี้ได้ก็ไม่ต่างจากการได้ขึ้นไปควบคุมตระกูลจ้าวทั้งหมดไว้ในกำมือ ซึ่งความคิดนั้นก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริงมากเท่าไร แต่ก็ใช่ว่าจะถูกไปทั้งหมดเสียทีเดียว

ในความรู้สึกของจ้าวเวยหลง หลังจากขึ้นมาทำหน้าที่นี้ต่อจากผู้เป็นปู่ได้ไม่นาน เขาก็ได้เรียนรู้ว่าตำแหน่งและอำนาจที่เขามีในมือไม่ได้มาพร้อมความสวยหรูและสุขสบายอย่างที่ใครๆ จินตนาการ กลับกัน...อำนาจที่หลายคนอยากได้นั้นมาพร้อมความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่และความคาดหวังที่จ้าวเวยหลงต้องแบกรับ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เขาไม่สามารถตัดสินใจผิดพลาดได้ เพราะความผิดพลาดครั้งหนึ่งอาจทำให้ลูกจ้างตัวเล็กๆ หลายคนต้องลำบาก มันเป็นภาระที่หนักอึ้งเต็มสองบ่าของจ้าวเวยหลง จนบางครั้งเขาก็นึกอยากโยนทุกสิ่งทุกอย่างทิ้ง แล้วกลับไปใช้ชีวิตอย่างที่คนในวัยสามสิบสามปีเขาทำกัน

แต่นั่นก็คงเป็นได้เพียงความฝันนั่นละ...จ้าวเวยหลงรู้ดีว่าตั้งแต่ที่เขาขึ้นรับตำแหน่งนี้ต่อจากจ้าวลี่หยาง เรื่องการกลับไปเป็นเพียงเด็กหนุ่มที่กินเที่ยว ใช้ชีวิตธรรมดา ก็ลอยหายไปตามสายลมเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเอาเข้าจริงจ้าวเวยหลงก็ไม่ได้อาลัยอาวรณ์ชีวิตแบบเดิมของตนเท่าไรหรอก แต่นานๆ ครั้งมันก็จะมีแวบหนึ่งที่เขาคิดถึงช่วงเวลาแสนอิสระแบบนั้นขึ้นมาเท่านั้นเอง

“คุณซ่งเหยี่ยนรออยู่ในออฟฟิศแล้วครับ ท่านประธาน**”**

จ้าวเวยหลงเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตนหลังได้ยินคำนั้น นัยน์ตาคมกริบของเขาฉายแววล้ำลึก ยากจะคาดเดาว่าคิดอะไรอยู่

ทำให้เจ้าของคำพูดเมื่อครู่หน้าซีด คิดว่าตนพูดอะไรผิดไปแน่ จ้าวเวยหลงจึงมองด้วยสายตาเช่นนี้ ทว่าลู่เหวิ่นก็รู้ดีว่าตนไม่มีทางเลือกมากนัก หากเขาไม่บอกจ้าวเวยหลงว่าตอนนี้มีแขกที่ชายหนุ่มไม่ได้เชิญมานั่งรออยู่ข้างบนก่อนแล้ว และปล่อยให้ผู้เป็นนายขึ้นไปพบเจอเองโดยไม่แจ้งล่วงหน้า แบบนั้นจ้าวเวยหลงก็เอาเขาตายเหมือนกัน

"อืม"

จ้าวเวยหลงรับคำในลำคอก่อนถอนหายใจ จากนั้นจึงเปิดประตูรถและก้าวตรงไปที่ลิฟต์ส่วนตัวสำหรับผู้บริหารโดยไม่หยุดทักทายใคร

ร่างสูงในชุดสูทราคาแพงพร้อมดวงหน้าดุดันนั้นเป็นภาพที่ชินตาของคนที่ทำงานในเฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์ แต่ไม่มีทางที่พวกเขาจะรู้สึกชินชากับรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างสูงของผู้เป็นเจ้านายครั้งแรกที่พบจ้าวเวยหลง พวกตนเคยหวาดกลัวและอึดอัดอย่างไร ตอนนี้ก็รู้สึกเช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งบริษัทมีเพียงพนักงานไม่กี่คนเท่านั้นที่มีความกล้ามากพอที่จะพูดคุยกับจ้าวเวยหลง ทุกคนต่างคิดว่า หากไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่มีใครอยากเอาหัวขึ้นไปวางบนเขียงหรอก

แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่มีใครลืมว่าจ้าวเวยหลงทำเช่นไรกับอดีตพนักงานสาวใจกล้าที่บ้าบิ่นพอที่จะทอดสะพานให้เขาอย่างโจ่งแจ้ง วันนั้นหลังจากที่จ้องเจ้าหล่อนด้วยสายตาเย็นชาคมกริบแล้ว จ้าวเวยหลงก็ประกาศไล่หล่อนออก พร้อมกับให้เลขาฯ ของเขานำชื่อหล่อนขึ้นประกาศอย่างเป็นทางการในเว็บไซต์ของบริษัทว่า หลังจากนี้บุคคลนี้จะไม่ถูกว่าจ้างจากบริษัทในเครือตระกูลจ้าวตลอดระยะเวลาที่จ้าวเวยหลงนั่งตำแหน่งผู้บริหารสูงสุด

เพียงแค่ลงประกาศนั้นไป จ้าวเวยหลงก็สร้างความสั่นสะเทือนและสร้างความหวาดกลัวให้พนักงานหญิงทุกคนที่เคยมีความคิดจะหว่านเสน่ห์ใส่ ดับฝันสาวๆ พวกนั้นก่อนจะโยนความเพ้อฝันไร้สาระของพวกหล่อนลงไปในหลุม ปิดท้ายด้วยการเอาดินกลบปากหลุม

ดังกล่าว ไม่ปล่อยให้ความคิดจำพวกนี้ได้ผุดขึ้นมาจากหลุมอีก

นับว่าเป็นการกระทำที่โหดร้าย แต่ก็ตัดปัญหาได้อย่างหมดจด ตามแบบฉบับของเจ้าตัว เพราะตั้งแต่นั้นไม่ว่าใครก็ไม่กล้าตอแยกับจ้าวเวยหลงอีกเลย ตั้งแต่พนักงานสาวๆ ในองค์กรของเขา ลามไปถึงตระกูลต่างๆ ที่เคยคิดจะจับคู่ลูกสาวของตนกับจ้าวเวยหลง ทุกคนที่เห็นประกาศนั้นต่างล้มเลิกแผนการ และเปลี่ยนเป้าหมายจากจ้าวเวยหลงไปหาหนุ่มๆ คนอื่นในตระกูลจ้าวแทน

สำหรับพวกเขานั้น แม้จะไม่ได้จ้าวเวยหลงมาเป็นเขย แต่ขอให้เป็นคนตระกูลจ้าวก็นับว่าใช้ได้ เพียงได้เกี่ยวดองกับตระกูลจ้าว ไม่ว่าจะดองกับใครก็นับเป็นเรื่องดีทั้งนั้น

“โผล่หัวมาได้เสียทีนะแก”

เสียงจิกกัดดังขึ้นทันทีที่เห็นใบหน้าคมคายของจ้าวเวยหลง สายตาคมกริบของคนสองคนต่างจับจ้องกัน คู่หนึ่งเป็นของจ้าวเวยหลงอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนอีกคู่เป็นของชายผู้มีเค้าหน้าคมคายคล้ายจ้าวเวยหลงอยู่หลายส่วน ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่า ซ่งเหยี่ยนที่เลขาฯ ของจ้าวเวยหลงพูดถึงเมื่อครู่นี้ก็เป็นหนึ่งในตระกูลจ้าวเช่นเดียวกัน

“สวัสดีครับพ่อ” จ้าวเวยหลงเอ่ยทักทายจ้าวซ่งเหยี่ยน ทว่าสีหน้าของเขากลับไร้แววยินดีที่ได้พบผู้เป็นพ่อ บรรยากาศของการพบกันระหว่างพ่อลูกหนาวเย็นและห่างเหินยิ่งกว่าการเผชิญหน้ากันของคู่แค้น ชวนให้สงสัยถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่อย่างมาก

“ยังจำได้ด้วยหรือไงว่ามีฉันเป็นพ่อ” จ้าวซ่งเหยี่ยนเองก็มีแววหงุดหงิดไม่น้อยไปกว่าลูกชาย แม้สีหน้าของเขาจะไม่ดุดันเท่าจ้าวเวยหลง แต่ก็ทำให้พนักงานหน้าห้องตัวน้อยๆ หวาดกลัวได้ “ฉันรอแกนานแค่ไหนแกรู้ไหม”

“ถ้าพ่อบอกผมก่อนว่าจะมา ก็คงไม่ต้องรอนานแบบนี้”

น้ำเสียงราบเรียบของจ้าวเวยหลงบอกให้อีกคนรู้ว่าเขาไม่สนใจเรื่องที่จ้าวซ่งเหยี่ยนมานั่งรอเขาอย่างปากว่าเลยสักนิด ชายหนุ่มเดินผ่านร่างสูงของบิดาไปนั่งหลังโต๊ะ เตรียมเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเริ่มทำงาน การที่จ้าวเวยหลงทำเป็นไม่แยแสทำให้จ้าวซ่งเหยี่ยนหนวดกระตุก ก้าวไปพับฝาคอมพิวเตอร์ของจ้าวเวยหลงเสียงดัง

การกระทำนั้นของจ้าวซ่งเหยี่ยนทำให้เลขาฯ หน้าห้องที่เข้ามาดูแลแขกของเจ้านายตาโต แม้จ้าวซ่งเหยี่ยนจะเป็นพ่อ แต่เธอก็เชื่อว่าจ้าวเวยหลงไม่มีทางยอมให้เขามาข่มเหงถึงถิ่นแบบนี้ ความหยิ่งยโสของจ้าวเวยหลงเป็นที่เลื่องลือ ต่อให้คนคนนั้นเป็นพ่อ ก็อย่าคิดว่าจะมาลบหลู่ศักดิ์ศรีของผู้นำตระกูลจ้าวได้

“มองฉันแบบนั้นหมายความว่ายังไง แกจะสั่งให้คนโยนฉันออกไปงั้นเหรอ” ไม่รู้ว่าจ้าวซ่งเหยี่ยนกินอะไรเข้าไป วันนี้จึงใจกล้าบ้าบิ่นขนาดท้าทายจ้าวเวยหลงเช่นนี้

“ไม่ต้องเสียเวลาเรียกคนหรอก ถ้าพ่อยังบ้าไม่เลิกแบบนี้ ผมจะเป็นคนโยนพ่อออกไปเอง” จ้าวเวยหลงตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย ประกาศชัดว่าเมื่อครู่นี้ไม่ใช่เพียงคำขู่ แต่เป็นการเตือนขั้นสูงสุดจากเขา ซึ่งนั่นไม่ต่างจากการราดน้ำเย็นจัดใส่ศีรษะของจ้าวซ่งเหยี่ยนสักเท่าใด

ทันใดนั้นจ้าวซ่งเหยี่ยนก็เหมือนจะได้สติขึ้นมาและตระหนักได้ว่าตนเพิ่งทำอะไรลงไป เขากลืนน้ำลายหนืดๆ ลงคอ หลุบตามองมือของตนที่กดแน่นบนคอมพิวเตอร์ของลูกชาย ก่อนจะรีบดึงมือกลับมาไว้ข้างตัว สีหน้ามีแววเสียใจในสิ่งที่เพิ่งทำลงไป

จ้าวเวยหลงอารมณ์ดีขึ้น คิดว่าอย่างน้อยจ้าวซ่งเหยี่ยนก็ยังไม่ได้ขาดสติไปเสียทีเดียว...แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

“แกรู้เรื่องที่ปู่ของแกจะไปสิงคโปร์หรือยัง”

จ้าวซ่งเหยี่ยนเปลี่ยนประเด็นทันที เรื่องที่จะทำให้เขามาหาจ้าว

เวยหลงได้นั้นมีเพียงไม่กี่เรื่อง แม้ว่าจะเป็นพ่อลูกกัน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับไม่ต่างจากคนแปลกหน้า ปีหนึ่งพบกันเพียงไม่กี่หน แต่ละครั้งล้วนเป็นวันรวมญาติที่ทุกคนในตระกูลต้องเข้าร่วม ซึ่งหากเลือกได้ละก็ ไม่มีทางที่จ้าวเวยหลงจะไปหรอก

“รู้แล้วครับ”

“รู้แล้ว?” จ้าวซ่งเหยี่ยนจ้องมองบุตรชายด้วยความไม่อยากเชื่อ นึกสงสัยว่าหากจ้าวเวยหลงรู้เรื่องแล้วทำไมถึงยังวางเฉยอยู่ได้ “รู้แล้วทำไมยังไม่ทำอะไร แกเสียสติไปแล้วหรือยังไงเวยหลง ทำไมถึงไม่รีบไปห้ามปู่แก”

“พ่อห้ามปู่แล้วท่านฟังพ่อหรือเปล่าล่ะครับ”

จ้าวเวยหลงเลิกคิ้ว แม้จะรู้อยู่แล้วว่าหากจ้าวซ่งเหยี่ยนหยุดปู่ของเขาได้ ตอนนี้ก็คงไม่มาอยู่ตรงนี้ แต่จ้าวเวยหลงก็อดยอกย้อนพ่อตัวเองไม่ได้จริงๆ จึงย้อนถามอีกฝ่ายอย่างกวนประสาท

“นี่แก...”

“ในเมื่อพ่อห้ามท่านไม่ได้ เรื่องอะไรผมต้องหาเรื่องใส่ตัวด้วย ผมไม่ได้มีเวลาว่างมากพอที่จะไปนั่งให้ใครด่าหรอกนะครับ ต่อให้คนคนนั้นเป็นปู่ก็เถอะ”

“แล้วแกจะปล่อยให้ปู่แกไปสิงคโปร์อย่างนั้นเหรอ” จ้าวซ่งเหยี่ยนเดือดหนัก “แกคงไม่คิดว่าปู่แกไปที่นั่นเพราะอยากพักสมองอย่างที่บอกจริงๆ หรอกใช่ไหม แกรู้หรือเปล่าว่าปู่แกนัดเจอใครที่นั่น”

“รู้สิครับ ผมไม่ได้โง่นะ” จ้าวเวยหลงตอบพลางถอนหายใจยาวเหยียด เรื่องแค่นี้ทำไมเขาจะไม่รู้ ไม่ต้องให้ใครมาชี้นิ้วบอก เขาก็เดาได้แล้วว่าการเดินทางไปพบป้าใหญ่ครั้งนี้ของปู่ย่อมมีเจตนาแอบแฝง “แต่จะให้ผมทำยังไง ผมขวางปู่ไม่ให้ไปที่นั่นครั้งนี้ได้ แต่ต้องแลกมาด้วยการโดนปู่คาดโทษ นับผมรวมกับพวก ‘ลูกหลาน’ จอมละโมบของท่าน ที่วันๆ จ้องแต่จะหาทางฉวยโอกาสถีบผมลงจากตำแหน่งแล้วปีน

ขึ้นมาแทนที่ผมงั้นเหรอ อย่าพูดให้ข้าหน่อยเลยครับ ผมไม่ได้โง่เหมือนอย่างที่พ่ออยากให้ผมเป็นหรอก"

คำพูดเมื่อครู่ของจ้าวเวยหลงทำให้จ้าวซ่งเหยี่ยนนิ่งขึงไป ไอ้คำว่า 'ลูกหลาน' เมื่อครู่นี้มันหมายความว่าอย่างไร เขาเองก็เป็นหนึ่งในลูกของจ้าวลี่หยางเหมือนกัน คำพูดที่เพิ่งออกมานั้นจ้าวเวยหลงตั้งใจกระทบเขาชัดๆ

ไอ้ลูกอกตัญญู!

"พ่อคิดว่าผมควรเอาสิ่งที่ผมมีตอนนี้ไปเสี่ยง แค่เพราะคนอื่นอยากให้ผมทำแบบนั้นงั้นเหรอครับ"

"ถ้าแกปล่อยปู่แกไปเจอป้าใหญ่ของแก แกคิดว่าแกจะกอดไอ้ตำแหน่งนี้ไปได้อีกสักเท่าไหร่กัน!" จ้าวซ่งเหยี่ยนตวาดด้วยความอัดอั้น เขารู้ดีว่าสิ่งที่จ้าวเวยหลงพูดหมายความว่าอะไร

ไหนจะสายตาที่มันมองเขาเหมือนเขาเป็นเศษขยะชิ้นหนึ่ง ทำให้จ้าวซ่งเหยี่ยนเผลอระเบิดโทสะออกมา เขาไม่ได้อยากแย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลจ้าวมาจากจ้าวเวยหลงเสียหน่อย

ความจริงแล้วตำแหน่งนี้เป็นของเขามาตั้งแต่ต้นแล้วต่างหาก และหากว่าจ้าวลี่หยางรักเขาให้ได้ครึ่งหนึ่งที่ท่านรักพี่สาวของเขา ตอนนี้คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นจะไม่มีทางเป็นจ้าวเวยหลงแน่ เขาแค่อยากได้สิ่งที่ควรเป็นของเขาคืนมา เขาผิดหรืออย่างไร

แต่ตอนนี้มันไม่ได้มีแค่เขาที่จ้องเก้าอี้ตัวนี้อย่างที่จ้าวเวยหลงพูดมานั่นละ การที่ทำให้จ้าวเวยหลงหลุดจากตำแหน่งไปก็ไม่ได้การันตีว่าเขาจะได้ขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทน ทุกคำที่จ้าวเวยหลงเอ่ยมาล้วนถูกต้อง ทุกคนในตระกูลล้วนกระหาย อยากให้คนของตัวเองขึ้นมารับตำแหน่งนี้กันทั้งนั้น ฉะนั้นการเคลื่อนไหวครั้งนี้ของจ้าวลี่หยางจึงทำให้ทุกคนเดือดร้อนหนักชนิดที่ว่าอยู่กันไม่เป็นสุขเลยทีเดียว

เพราะนอกจากคนในตระกูลจ้าวสายหลักที่มีสิทธิ์ขึ้นมาเป็นผู้นำ

ตระกูลแล้ว ก็ยังมีหลานชายคนแรกของตระกูลจ้าวที่เกิดจากลูกสาวคนโตของจ้าวลี่หยางอีกคนหนึ่ง ที่มีสิทธิ์ในการขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว ซึ่งอย่าคิดฝันว่าจ้าวซ่งเหยี่ยนคนนี้จะยอมให้มันผงาดขึ้นมาอยู่เหนือเขาได้ง่ายๆ หากจะให้ไอ้เด็กกาลกิณีคนนั้นมาเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทนจ้าวเวยหลง ก็สู้ให้จ้าวเวยหลงนั่งตำแหน่งนี้ต่อไปยังจะดีกว่า

แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะหยิ่งยโสและทำเหมือนเขาเป็นเพียงก้อนกรวดก้อนหนึ่ง แต่การที่เขาได้รับการเคารพจากคนอื่นในฐานะพ่อของผู้นำตระกูลจ้าว ย่อมดีกว่าการให้ไอ้พวกชั้นต่ำสกุลอู่มาชุบมือเปิบ

“แล้วถ้าปู่อยากจะยกทุกอย่างให้ป้าใหญ่เขาอย่างที่พ่อกลัวจริงๆ พ่อคิดหรือครับว่าพ่อจะขวางปู่เขาได้” จ้าวเวยหลงผ่อนลมหายใจยาวเหยียด เหลือบมองหน้าจ้าวซ่งเหยี่ยนด้วยแววตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก

“ฉันขวางปู่สุดที่รักแกได้ที่ไหน”

จ้าวซ่งเหยี่ยนเอ่ยเสียงหยันพลางพ่นลมออกจมูก คำนินทาที่ใครๆ ต่างพูดกันสนุกปากว่าเขาเป็นลูกชังของจ้าวลี่หยาง ใช่ว่าจ้าวซ่งเหยี่ยนจะไม่รู้ กลับกัน เขารู้ดีทีเดียวว่าตัวเองไม่เป็นที่รักของพ่อมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม้ว่าจ้าวลี่หยางจะไม่ยอมรับ แต่การกระทำของเขาก็แสดงออกชัดเจนว่าเขารักลูกสาวคนโตมากที่สุดในบรรดาลูกๆ ดูจากสินเดิมที่ยกให้พี่สาวของเขาตอนแต่งออกไปก็พอแล้ว สินเดิมพวกนั้นเรียกว่าแทบจะเป็นทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีในตอนนั้นเลยก็ว่าได้ แต่จ้าวลี่หยางก็ยกให้พี่สาวของเขาไปจนหมด แล้วแบบนี้จะไม่ให้เขากลัวอย่างไรไหว นี่หากว่าหลานชายของเขาไม่ได้มีดวงกาลกิณี จ้าวซ่งเหยี่ยนมั่นใจว่าหลานชายคนโปรดของจ้าวลี่หยางไม่มีทางเป็นจ้าวเวยหลงแน่

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีอยู่ตอนนี้ก็ไม่มีทางหลุดมาถึงมือจ้าวเวยหลงหรือเขาได้เลย ดังนั้นจ้าวซ่งเหยี่ยนไม่มีทางอยู่เฉย เขาจะ

ทำทุกอย่างจนกว่าจะมั่นใจว่าคนที่เป็นผู้นำตระกูลจ้าวจะไม่เปลี่ยนตัว แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นผู้นำตระกูลก็ไม่เป็นไร ขอแค่อย่าให้คนอื่นมาฉกฉวยสิ่งที่ควรจะเป็นของตระกูลจ้าวสายหลักไปเป็นของตัวเองก็พอ

"พ่อก็รู้อยู่แล้วนี่ ยังต้องให้ผมพูดอะไรอีก"

"แกไม่กลัวว่าไอ้เด็กสกุลอู่นั่นจะมาชุบมือเปิบ แย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลไปหรือยังไง!" มาถึงขนาดนี้ก็ไม่จำเป็นต้องมาคิดถึงมารยาทปั้นแต่งคำพูดสวยหรูกันอีกต่อไป "ลืมไปแล้วหรือยังว่าไอ้เด็กนั่นมีเลือดตระกูลจ้าวอยู่ครึ่งหนึ่งเหมือนกัน ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเลือดชั่วก็ตามเถอะ"

"ถ้าตำแหน่งผู้นำตระกูลมันแย่งง่ายขนาดนั้น พ่อก็คงได้เป็นผู้นำตระกูลจ้าวไปนานแล้วละครับ"

สีหน้าของจ้าวเวยหลงยังคงเย็นชา ไม่ได้กังวลว่าคำพูดของตนจะทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธเคืองแต่อย่างใด จ้าวซ่งเหยี่ยนโกรธเขาแล้วมันอย่างไรล่ะ ในเมื่อเขาไม่สนใจความคิดของคนอื่นอยู่แล้ว แน่นอน... สำหรับจ้าวเวยหลง จ้าวซ่งเหยี่ยนก็นับว่าเป็นคนอื่นไม่ต่างกัน

"หรือต่อให้ปู่อยากยกตำแหน่งนี้ให้อี้เทียนจริงๆ คิดหรือครับว่าป้าใหญ่จะยอม"

"อี้เทียน?" สีหน้าของจ้าวซ่งเหยี่ยนงงงวยเพราะชื่อที่ไม่คุ้นหูต้องใช้เวลาประมวลอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะปะติดปะต่อได้ว่า 'อี้เทียน' ที่จ้าวเวยหลงพูดเมื่อครู่นี้หมายถึงใคร "แกไปรู้จักมักจี่กับลูกของป้าใหญ่แกตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าไปสนิทสนมกับพวกมัน"

"ถ้าผมเชื่อแล้วทำอย่างที่พ่อบอก ป่านนี้ผมก็คงไม่รู้ว่าอี้เทียนเป็นคนเก่งขนาดไหน" จ้าวเวยหลงเล่าสิ่งที่เขารู้มาตลอดหลายปีให้ผู้เป็นพ่อจอมมืดบอดของเขาฟัง แม้น้ำเสียงที่ใช้จะเย็นเยียบ แต่สายตาคมกริบนั้นมีแววรำคาญอยู่ไม่น้อย "พ่อคิดว่าอะไรที่ทำให้ปู่ต้องบินไปง้อป้าใหญ่ด้วยตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะอี้เทียน พ่อรู้ไหมครับว่าตอนนี้ป้า

ใหญ่กับลุงเมิ่งวันๆ เขาทำอะไรกันบ้าง เขาไปเที่ยวรอบโลกกันสองคน ปล่อยให้ลูกชายของเขาทำงานคนเดียว

“ตอนนี้ชีวิตป้าใหญ่ดีกว่าทุกคนในตระกูลจ้าวสายหลักเสียอีก ดีจนปู่ต้องรีบบินไปง้องอนท่าน เผื่อว่าจะได้หลานชายคนโตของท่านกลับคืนมาตระกูลจ้าวเลย อี้เทียนเขาเก่งขนาดไหน พ่อก็ควรจะรีบเปิดหูเปิดตาตัวเองได้แล้ว เพราะถ้าวันหนึ่งอี้เทียนยอมทิ้งทุกอย่างที่เขาสร้างขึ้นมาด้วยตัวเอง แล้วกลับมาทำงานรับใช้ตระกูลจ้าวเหมือนเบี้ยตัวหนึ่งจริงๆ พ่อจะได้ไหวตัวทัน”

“เวยหลง!”

“แล้วก็เลิกหลงละเลิงกับไอ้คำว่าตระกูลจ้าวสายหลักบ้าบอนี่เสียที เพราะไม่แน่ว่าอีกไม่นาน เราอาจจะแพ้ตระกูลอู่ของป้าใหญ่แล้วถูกคนอื่นเขาเรียกว่าเป็นพวกไร้ประโยชน์เสียเอง!”

หากเป็นปกติ เหมือนฝันคงรู้สึกตื่นเต้นบ้างไม่มากก็น้อย ที่มาต่างประเทศโดยไม่ได้วางแผนล่วงหน้ามาก่อน แต่ว่านี่เป็นเมืองที่เธอเคยมาแล้ว ความประหม่าจึงไม่ค่อยมี ยิ่งครั้งนี้ไม่มีมาสฟ้าผู้เป็นพี่สาวร่วมเดินทางมาด้วย ความรู้สึกเดียวที่เหมือนฝันมีตอนนี้จึงมีเพียงความเบื่อหน่าย

โชคดีที่ทิวทัศน์แปลกตาด้านนอกพอจะดึงความสนใจของหญิงสาวไปได้ ตลอดเส้นทางจากสนามบินไปยังโรงแรมโฟร์ซีซั่นส์จึงไม่ทรมานเกินไปสำหรับเหมือนฝัน ทุกอย่างสะดวกสบายเหลือเกินจนเหมือนฝันเกือบผล็อยหลับไป เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบทั้งหมดให้แก่มาสฟ้า พี่สาวของเธอ ที่เป็นคนจัดการทุกอย่างให้ ตั้งแต่จองตั๋วเครื่องบินจนถึงเรื่องโรงแรม ก่อนมายังจัดกระเป๋าให้เธอด้วย โลกนี้ใครจะโชคดีกว่าเธอไม่มีอีกแล้ว

“เฮ้อ...”

พอคิดถึงพี่สาว เหมือนฝันก็ถอนหายใจยาวเหยียด อารมณ์ที่เพิ่งดีได้ครู่เดียวพลันกลับมาหม่นหมองอีกครั้ง เมื่อระลึกได้ว่าเธอต้องใช้ชีวิตอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตัวคนเดียวอีกหลายวันกว่ามาสฟ้าจะบินมาสมทบ

คิดดังนั้นแล้วเหมือนฝันก็เปิดกระเป๋าถือใบเขื่องที่เธอนำขึ้นเครื่องด้วยทันที จำได้ว่าก่อนออกจากบ้าน พี่สาวของเธอย้ำว่าเอกสารสำคัญทุกอย่างมาสฟ้าใส่ไว้ในกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว แล้วก็เป็นแบบนั้นจริงๆ ทั้งไอแพดของเธอ แบตสำรอง และพาสปอร์ตล้วนอยู่ในกระเป๋า รวมไปถึงเอกสารการจองโรงแรมที่อาจต้องใช้เช็กอินเข้าที่พักถึงจะไม่ได้ใช้ แต่มาสฟ้าก็มักจะเตรียมไว้เพื่อความปลอดภัย

แค่คิดว่าจะดีสักแค่ไหนหากมาสฟ้ามาพร้อมกับเธอ เหมือนฝันก็ถอนหายใจอีกรอบ ไม่รู้ว่าธุระด่วนที่ทำให้พี่สาวเธอถึงกับต้องทิ้งตั๋วเครื่องบินคืออะไร ตอนที่อยู่บ้านเธอก็ลืมถามไปเสียสนิท แต่ไม่เป็นไร เอาไว้ถึงโรงแรมแล้วค่อยโทร. ถามก็ได้ เหมือนฝันพยายามบอกตัวเองในแง่ดี ต่อให้มาสฟ้ายุ่งอยู่ แต่พี่สาวของเธอก็ต้องรับสายเธอแน่ อย่างมากเธอก็แค่โดนบ่นนิดๆ หน่อยๆ ตามประสานั่นละ

ปลอบใจตัวเองเสร็จแล้วเหมือนฝันก็ผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก พอดีกับที่รถของเธอมาถึงโรงแรมพอดี ความสนใจจึงถูกดึงไปยังเรื่องการเช็กอินแทน เรื่องการโทร. หามาสฟ้าจึงถูกลืมไปด้วยประการฉะนี้

ทว่ายิ่งการเดินทางมาจนถึงการเช็กอินเข้าโรงแรมของตนราบรื่นเท่าไร เหมือนฝันก็อดคิดถึงพี่สาวขึ้นมาอีกหนไม่ได้ มั่นใจว่าหากมาสฟ้ามาที่นี่ด้วยเธอจะสบายยิ่งกว่านี้ อีกทั้งยังเหมือนมีธนาคารเคลื่อนที่ติดตัว เงินสักสตางค์จะไม่กระเด็นออกจากกระเป๋าเธอ เพราะเหมือนฝันรู้ดีว่าพี่สาวที่แสนดีของเธอจะไม่ยอมปล่อยให้เธอควักกระเป๋าจ่ายแน่

นี่ถ้ามาสฟ้าไม่ติดธุระแล้วมากับเธอตามแผนเดิมนะ...ต่อให้ไกลกว่าเซี่ยงไฮ้ไปอีกครึ่งโลก เหมือนฝันก็ไม่หวั่น!

“โอ๊ะ ขอโทษค่ะ”

จังหวะที่เหมือนฝันรับคีย์การ์ดจากรีเซปชันและผละออกมานั้น เธอก็ชนเข้ากับใครคนหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางทำให้หญิงสาวอยากขึ้นห้องไปพักผ่อนเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เหมือนฝันจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขอโทษก่อนโดยไม่จำเป็นต้องหาคนถูกผิด เมื่อถอยห่างและเงยหน้าขึ้นมา เหมือนฝันจึงเห็นหน้าคู่กรณี คิ้วงามเลิกขึ้นเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ

ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มทำให้เหมือนฝันประหลาดใจ คาดเดาไปต่างๆ นานาว่าคนตรงหน้าเธอคงไม่พ้นเป็นคนดังแน่ เพราะหน้าตาเขาไม่ธรรมดาเลย อีกทั้งบางสิ่งบางอย่างจากตัวเขาทำให้เหมือนฝันรู้สึกระย่อโดยสัญชาตญาณเหมือนทุกครั้งที่เจออันตราย แต่เหมือนฝันก็รู้สึกเช่นนั้นเพียงเสี้ยววินาที

ทันทีที่เธอสบตาเรียวเล็กคมกริบคู่นั้น เหมือนฝันก็ไม่ได้รู้สึกโดนคุกคามอีกต่อไป หญิงสาวก้มศีรษะให้ร่างสูงเป็นเชิงขอโทษส่งท้ายอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวเดินออกมา โดยมีพนักงานเข็นกระเป๋าเดินทางของเธอตามหลังมาติดๆ ระหว่างนั้นเหมือนฝันก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นต่อสายหาพี่สาวทันที

นัยน์ตาคมกริบของจ้าวเวยหลงมองตามแผ่นหลังเล็กของคนที่เขาตั้งใจจะมาเจอหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทีแรกเขามีแผนจะมาคุยกับหมอดูตัวร้ายเรื่องของปู่เขา ทันทีที่เลขาฯ ของเขารายงานว่า ตอนนี้หมอดูคนที่ว่ามาถึงเซี่ยงไฮ้และจองที่พักที่นี่เอาไว้ จ้าวเวยหลงก็มาดักรอหญิงสาวตั้งแต่เช้า ถือโอกาสมากินมื้อเช้าระหว่างนั่งรอเจ้าหล่อนไปด้วย และไม่นานเขาก็ได้เจอคนที่สร้างความปวดหัว

ให้เขาตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

ใบหน้าของหญิงสาวเหมือนกับภาพในแฟ้มข้อมูลที่เขาเคยได้รับจากเลขาฯ ของเขาทุกกระเบียดนิ้ว เว้นแต่แววตาที่จ้องตอบเขา แม้จะเป็นเพียงเสี้ยววินาที แต่จ้าวเวยหลงกลับรับรู้ได้ไม่ยากว่า บางสิ่งบางอย่างในแววตาของหญิงสาวไม่ธรรมดาและแตกต่างจากแววตาในรูปถ่ายที่เขาเห็น แม้นี่จะเป็นครั้งแรกที่พบกัน แต่ประกายคมกล้ายามจ้องตอบเขาก่อนที่หล่อนจะผละไปทำให้จ้าวเวยหลงรู้สึกลังเลขึ้นมา ทำได้เพียงมองร่างบอบบางของหญิงสาวเดินจากไป ไม่ได้เข้าไปถามหรือพูดเรื่องที่เธอหลอกลวงปู่ของเขาอย่างที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก

“ท่านประธานครับ”

“ว่าไง” จ้าวเวยหลงกะพริบตา ดึงตัวเองกลับมาอยู่กับปัจจุบันขณะเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตน เมื่ออีกฝ่ายจ้องเขานิ่งไม่ยอมพูดจา คิ้วเข้มจึงขมวดมุ่นด้วยความหงุดหงิด “มีอะไร เรียกฉันแล้วทำไมไม่พูด”

“ท่านประธานยืนอยู่ตรงนี้นานแล้วครับ จะให้ผมไปพา...” ลู่เหวิ่นเอ่ยด้วยน้ำเสียงลังเลก่อนจะชี้ไปยังทิศทางที่หญิงสาวคนเมื่อครู่เดินหายลับไป เป็นเชิงบอกว่าคนที่เขาอาสาจะไปพามาหาท่านประธานหมายถึงใคร “เอ่อ...คุณผู้หญิงกลับมาไหมครับ”

“ไม่ต้อง”

จ้าวเวยหลงลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ เมื่อมองซ้ายมองขวาและพบสายตาอยากรู้อยากเห็นของทั้งพนักงานของโรงแรมและลูกค้าหลายคนที่คงจำได้ว่าเขาเป็นใคร จ้าวเวยหลงก็หมดความอยากอยู่ที่นี่ต่อ อีกทั้งยังมีงานที่เขาต้องกลับไปจัดการต่อที่บริษัท ชายหนุ่มจึงตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว แล้วจึงออกคำสั่ง

“ให้คนคอยดูผู้หญิงคนนั้นไว้ ตามห่างๆ อย่าให้รู้ตัวล่ะ ไม่ว่าเขาจะไปไหน เจอใครก็ให้รายงานฉันทันที”

“ได้เลยครับ”

ลู่เหวิ่นรีบพยักหน้ารับคำสั่ง คิดว่าการจับตามองหมอดูคนนี้ไว้คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อีกทั้งพวกเขายังไม่รู้ว่าที่เธอเดินทางมาถึงเซี่ยงไฮ้มีจุดประสงค์เพื่ออะไร หากบุ่มบ่ามทำอะไรไป อาจเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่นได้ อีกอย่าง เมื่อครู่นี้ตอนที่จ้าวเวยหลงตั้งใจเดินชนผู้หญิงคนนั้น เธอก็ไม่มีท่าทีหรือแสดงพิรุธให้เห็นว่าเธอรู้ว่าจ้าวเวยหลงเป็นใครมาก่อน ไม่แน่ว่าที่เธอมาที่นี่อาจจะเป็นเหตุผลอื่น ไม่เกี่ยวกับตระกูลจ้าว

ตอนนี้ลู่เหวิ่นคิดว่ามีความเป็นไปได้อยู่สองอย่าง นั่นคือ หมอดูคนนี้ไม่รู้จักจ้าวเวยหลงมาก่อนจริงๆ หรือไม่ก็ความสามารถในการแสดงของเธอจะต้องดีมากขนาดตบตาผู้นำตระกูลจ้าวได้ ยิ่งนึกถึงท่าทางของผู้เป็นนายหลังจากเผชิญหน้ากับหมอดู ผู้ที่จ้าวเวยหลงเคยหมายหัวไว้ตั้งแต่ก่อนพบกันแล้ว ลู่เหวิ่นก็ยิ่งสับสนและลังเล เพราะเจ้านายของเขาไม่ได้มีแววมุ่งร้ายอย่างปากว่าแต่อย่างใด กระทั่งวี่แววที่จะตั้งใจทำลายหญิงสาวให้พังกันไปข้างอย่างที่เคยพูดไว้ก็ยังไม่มีให้เห็น

“แล้วจองโต๊ะให้ฉันด้วย ฉันจะทานมื้อเย็นที่นี่”

คำสั่งนี้ของจ้าวเวยหลงทำให้ลู่เหวิ่นอ้าปากค้าง เดาได้ไม่ยากว่าจ้าวเวยหลงคงมีแผนมาดักเจอหมอดูคนสวยอีกแน่ๆ แต่กระนั้นมันก็มีปัญหาอยู่ดี

“แล้วถ้าคุณ...เอ่อ คุณผู้หญิงทานมื้อเย็นที่อื่นล่ะครับท่านประธาน เราจะไม่มาดักรอฟรีเหรอ”

“ใครบอกว่าฉันจะมาดักรอ” จ้าวเวยหลงหันขวับมามองลู่เหวิ่นด้วยสายตาคมกริบ ทำเอาผู้เป็นเลขาฯ ต้องรีบหลบตาด้วยท่าทางลนลาน เหงื่อแตกพลั่กด้วยความหวาดหวั่น กลัวว่าตนจะพูดอะไรไม่เข้าท่าออกไปจนทำให้ผู้เป็นนายโกรธ “ฉันแค่อยากทานมื้อเย็นที่นี่

มีปัญหาหรือไง”

“ไม่มีครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเตรียมรถ ฉันจะเข้าออฟฟิศ”

“ได้ครับ ท่านประธาน”

“ฝันเพิ่งถึงค่ะ เข้ามาในห้องแล้วก็โทร. หาพี่ฟ้าเลย” ว่าแล้ว เหมือนฝันก็ผ่อนลมหายใจเสียงดังให้สมกับความเหนื่อย ขณะพลิกตัวนอนหงายบนเตียงหลังใหญ่โดยถือโทรศัพท์แนบหูไปด้วย “เมื่อกี้ฝันเซ่อซ่า เดินชนใครไม่รู้ตอนจะขึ้นมาบนห้อง ถ้าพี่ฟ้ามาด้วย ฝันก็คงไม่ต้องชนใครเขาเข้า”

“ถ้าระวังก็ไม่ชนใครเขาเข้าหรอก” เสียงหวานที่ดังตอบมานั้นแฝงแววขบขัน ทำให้เหมือนฝันเดาได้ไม่ยากว่าตอนนี้พี่สาวของเธอคงยิ้มกว้างอยู่ “แล้วนี่จะทำอะไรต่อจ๊ะ จะทานข้าวที่โรงแรมหรือเปล่า”

“คิดอยู่ค่ะ” เหมือนฝันทำปากยื่น ตอนอยู่บนเครื่องบินเธอก็นอนหลับมาตลอดทาง จึงไม่รู้สึกเหนื่อยมากนัก “ว่าจะอาบน้ำก่อนแล้วค่อยคิดอีกที ไม่รู้ว่าร้านที่เราเคยไปครั้งที่แล้วตอนมานี่ยังเปิดอยู่หรือเปล่า”

“เราเพิ่งไปเมื่อสองปีก่อน เขาคงไม่เจ๊งเร็วขนาดนั้นหรอกมั้ง” มาสฟ้าตอบ น้ำเสียงยังสดใสและอ่อนโยน ชวนให้คนฟังเคลิบเคลิ้มเหมือนอย่างที่เหมือนฝันจำได้ “ว่าแต่เราเถอะ รอบนี้ไปคนเดียวคงไม่ได้ทำอะไรหายหรอกใช่ไหม ตอนลงจากเครื่องเอาของมาครบหรือเปล่า”

“ครบสิคะ!” คำถามนั้นทำให้เหมือนฝันซึ่งมีชนักติดหลังเด้งขึ้นมานั่งหลังตรงแหน็ว รู้สึกว่าตอนนี้มาสฟ้าคงกำลังหรี่ตาจับผิดเธอแม้จะอยู่กันคนละประเทศ “ฝันจะทำอะไรหายได้ยังไง นอกจากมือถือกับพาสปอร์ตก็ไม่ได้เอาอะไรออกจากกระเป๋าเลย”

“ไม่ใช่ว่าลืมทิ้งกระเป๋าไว้บนเครื่องเหมือนตอนไปอังกฤษหรอกนะ” ผู้เป็นพี่ที่รู้ไส้รู้พุงเหมือนฝันทุกอย่างยังไม่วางใจ จำได้ว่าครั้งที่ไปอังกฤษด้วยกัน กว่าพวกเธอจะกลับบ้านได้นั้นวุ่นวายมากเพียงไร

“ไม่ลืมค่ะ รอบนี้ฝันหยิบกระเป๋ามาครบ” เหมือนฝันยืนยันเสียงแข็งพลางกวาดตามองรอบห้อง นับจำนวนกระเป๋าเดินทางไปพร้อมกัน เมื่อแน่ใจแล้วจึงสำทับด้วยน้ำเสียงแข็งขันกว่าเดิมเล็กน้อย “นับแล้วครบทุกใบค่ะ ไม่ลืม”

“ไม่ลืมก็ดีแล้วจ้ะ” พอเหมือนฝันยืนกรานหนักแน่นเช่นนั้น มาสฟ้าก็โล่งอก คิดว่าหากเหมือนฝันมั่นใจว่าตัวเองไม่ลืมอะไรก็ดีแล้ว เพราะหลังจากนี้น้องสาวตัวน้อยของเธอจะเจอเรื่องลำบากมาก หากยังต้องพะวงกับเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ เหมือนฝันจะยิ่งลำบากกว่าเดิมอีกทั้งเธอก็อยู่ไกล คงช่วยอะไรไม่ได้เท่าไรนัก

“ถ้าพี่ฟ้ามาด้วยคงดีกว่านี้”

“เพิ่งออกจากบ้านได้วันเดียวก็บ่นแล้ว เรานี่ยังไง” มาสฟ้าหลุดหัวเราะเมื่อได้ยินน้ำเสียงสิ้นหวังของน้องสาว “ใจคอจะทำตัวติดกับพี่ไปจนถึงเมื่อไหร่”

“ก็จนกว่าจะตายนั่นแหละค่ะ!” เหมือนฝันตอบกลับในเสี้ยววินาที เสียงกระด้างเมื่อคิดว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างตอนที่เธอปล่อยให้มาสฟ้าคลาดสายตา “เหอะ...คราวที่แล้วฝันเผลอหน่อยเดียวก็มีไอ้ชั่วที่ไหนไม่รู้มาเกาะแกะพี่ฟ้า กว่าจะสลัดมันพ้น ฝันเปลืองแรงไปตั้งเท่าไหร่”

“คนเขามีชื่อ เราเรียกเขาอย่างนั้นได้ยังไงเล่า” มาสฟ้าย่นคิ้วอันที่จริงชายหนุ่มที่เข้ามาจีบเธอก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร เพียงแต่เป็นคนโลเลและหูเบาไปหน่อยเท่านั้น “เราเสียมารยาทกับคุณยุทธ์เขาหลายครั้งแล้วนะ”

“ถ้าเจอกันต่อหน้า ฝันจะทำยิ่งกว่าเรียกมันว่าไอ้ชั่วอีก” เหมือน-

ฝันแยกเขี้ยว เพียงคิดถึงคนที่เกือบจะได้เป็นคนรักของพี่สาวขึ้นมา อารมณ์ของหญิงสาวก็เดือดปุดๆ อยากชกเขาให้หน้าหงาย เผื่อจะอารมณ์ดีขึ้น “แต่สันดานขี้ขลาดอย่างมันคงไม่กล้ามาเจอฝันหรอก”

“ก็เราเล่นด่าเขาไปเสียขนาดนั้น ใครเขาจะอยากมาเจอ” แม้มาสฟ้าจะรักน้องสาวมาก และหลายต่อหลายครั้งก็เข้าข้างเหมือนฝันอย่างหน้ามืดตามัว แต่เมื่ออยู่ด้วยกันลำพัง เธอผู้เป็นพี่ก็อดเอ่ยเตือนน้องสาวไม่ได้ “เราน่ะมันปากร้าย”

“หมัดหนักด้วยค่ะ ไม่ได้มีดีแค่ปากร้ายอย่างเดียว” เหมือนฝันแยกเขี้ยว โชคดีที่ตอนนี้มาสฟ้าไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วย ไม่อย่างนั้นเธอคงโดนพี่สาวหยิกจนเนื้อเขียวโทษฐานชอบกวนประสาท

“นี่เตือนเพราะห่วงหรอกนะ”

“ฝันไล่มันไปก็เพราะรักพี่ฟ้าเหมือนกันนั่นแหละ” ยังไม่ทันที่มาสฟ้าจะได้พูดจบประโยค เหมือนฝันก็เอ่ยสวนไปทันควัน “ยังโชคดีที่มันรักตัวกลัวตายอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นฝันคงเปลืองแรงกว่านี้”

“ฝัน...”

“ถ้าพี่ฟ้าจะมาบ่นฝันเรื่องไอ้หมอนี่ ฝันไม่คุยแล้วนะคะ” เหมือนฝันตัดบทด้วยน้ำเสียงแง่งอนเป็นที่สุด ทำให้มาสฟ้าพูดอะไรไม่ได้ เว้นแต่ถอนหายใจเสียงดัง ยอมจำนนต่อความดื้อรั้นของน้องสาว

“ถ้าอย่างนั้นก็วางสายเถอะจ้ะ พี่จะไปทำความสะอาดบ้านละ”

คำพูดนั้นของมาสฟ้าทำให้คนที่แกล้งงอน หวังให้พี่สาวง้อ ทำหน้าคว่ำ คาดโทษศัตรูหมายเลขหนึ่งเอาไว้ในใจ คิดว่าหากเจอกับไอ้คนที่เกือบเป็นแฟนของมาสฟ้าเมื่อไรละก็ เธอจะเล่นงานมันให้หนัก

“ก็ได้ค่ะ”

“แล้วก็ระวังตัวนะ อย่าไปเที่ยวด่าใครเขามั่วซั่ว”

“ฝันไม่หาเรื่องใครก่อนอยู่แล้วละค่ะ” เหมือนฝันว่าพลางกลอกตา มาสฟ้าเห็นเธอเป็นคนอย่างไรกันถึงได้พูดแบบนั้น เธออายุยี่สิบเจ็ด

แล้วนะ ไม่ใช่เจ็ดขวบ ที่จะได้หาเรื่องทะเลาะกับคนเขาไปทั่ว “ฝันเรียบร้อยจะตายไป พี่ฟ้าก็รู้นี่คะ”

“ก็เพราะรู้นี่แหละถึงได้เตือน” มาสฟ้าใช้ความอดทนอย่างมากที่จะไม่กลอกตาขึ้นฟ้าเพราะคำพูดยกหางตัวเองของน้องสาว “ระวังตัวนะฝัน พี่เป็นห่วง”

“ค่า” เบื่อที่จะพูดเรื่องนี้เต็มที เหมือนฝันจึงรับคำอย่างขอไปที แต่กระนั้นมาสฟ้าก็ยังมิวายเอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม

“ระวังตัวนะ”

2

มาสฟ้าจ้องหน้าจอโทรศัพท์อีกพักใหญ่หลังวางสายจากน้องสาว หัวใจหนักอึ้งด้วยความไม่สบายใจที่ไม่มีที่มา แม้จะรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่เหมือนฝันไม่อาจหลีกเลี่ยง แต่สำหรับเธอผู้เป็นพี่สาว มาสฟ้าก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี ถึงแม้ว่าสิ่งที่เธอเห็นในนิมิตนั้นจะไม่มีอะไรให้น่าเป็นห่วง แต่สัญชาตญาณความเป็นพี่ของเธอกลับบอกอีกอย่าง ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเหมือนกัน มาสฟ้ารู้เพียงว่าตั้งแต่เห็นนิมิตว่าเหมือนฝันจะต้องไปเซี่ยงไฮ้ มากระทั่งตอนนี้มาสฟ้าไม่เคยรู้สึกสบายใจเลย

ถึงจะอยากเปลี่ยนโชคชะตาของน้องสาวมากแค่ไหน มาสฟ้าก็ไม่อาจทำได้ เธอต้องปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามครรลอง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามาสฟ้าจะยอมยืนดูเหมือนฝันเผชิญความยากลำบากโดยไม่ทำอะไรเลย

“กระเป๋าเดินทางได้แล้วค่ะคุณมาส”

เสียงเรียกนั้นทำให้มาสฟ้าละสายตาจากหน้าจอขึ้นมองเด็กสาวอีกคนที่อยู่ร่วมชายคา นอกจากเธอและเหมือนฝันแล้ว บ้านนี้ก็มีเพียงศรี แม่บ้านชาวพม่าเท่านั้น เหตุเพราะมาสฟ้าไม่ต้องการให้ใครเข้ามารบกวน ยิ่งมีเหมือนฝันสนับสนุนความคิดนี้ของพี่สาว คนที่ทำงานในบ้านจึงค่อยๆ ลดจำนวนลงจนเหลือเพียงศรีคนเดียวที่ได้รับสิทธิ์อยู่

ประจำที่นี่ ส่วนคนสวนและแม่บ้านจากบ้านใหญ่ซึ่งเป็นบ้านของพ่อแม่ของพวกเธอจะเข้ามาดูแลความเรียบร้อยทุกๆ สองหรือสามวัน

แน่นอนว่าส่วนมากถ้าเป็นไปได้พวกเขามักจะเลือกมาวันก่อนหวยออก ทั้งคนรถ คนสวน กระทั่งแม่บ้านก็อยากมาเจอมาสฟ้าช่วงนั้น เพราะถ้าโชคดีก็จะได้เลขเด็ดเลขดีจากมาสฟ้าติดไม้ติดมือกลับไปเสี่ยงดวง แต่ก็น้อยครั้งนักที่พวกเขาจะสามารถเข้าถึงตัวของมาสฟ้า เพราะทุกครั้งมักจะมีเหมือนฝันคอยตามประกบพี่สาวไม่ห่าง ซึ่งบรรดาคนงานของตระกูลเศวษรฐาต่างรู้กันดีว่าเหมือนฝันไม่ชอบให้ใครมาใช้ประโยชน์จากความสามารถพิเศษของมาสฟ้า ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อยอย่างพวกเลขหวยรวยเบอร์ทำนองนี้ เหมือนฝันก็ไม่ชอบ

ยังดีที่มาสฟ้าใจดีกว่าน้องสาวมาก หลายครั้งแม้จะมีเหมือนฝันอยู่ใกล้ๆ เธอก็ยังพยายามกระซิบบอกเลขเด็ดแก่เหล่าคนงาน ให้คนงานในบ้านได้โชคลาภไปแบ่งปันกันทั่วหน้า เพราะเหตุนี้จึงพลอยทำให้ศรีซึ่งทำงานอยู่ใกล้ชิดทั้งคู่กลายเป็นคนสำคัญในสายตาคนงานในบ้านไปโดยปริยาย และเด็กสาวก็ดูเต็มอกเต็มใจรับหน้าที่เหลือเกิน ใกล้ถึงวันหวยออกทีไรจะมาคอยทำโน่นทำนี่อยู่ใกล้ๆ ตัวมาสฟ้า รอเวลาให้เจ้านายคนสวยกระซิบบอกเลขเด็ดอย่างรู้งาน พอได้สมใจก็จะหายลับก่อนกลับมาพร้อมขนมของโปรดมาสฟ้า เป็นอันจบการประจบประแจง

“คุณมาสจะไปไหนหรือคะ”

“ไปทำธุระน่ะ” มาสฟ้าตอบ พลางก้มมองตั๋วเครื่องบินและพาสปอร์ตที่เตรียมไว้ล่วงหน้าพร้อมตอนที่จัดการตั๋วเครื่องบินไปเซี่ยงไฮ้และจองโรงแรมให้เหมือนฝัน “อีกหลายวันเลยกว่าจะกลับ ฝากศรีดูบ้านด้วยนะ”

“ได้ค่ะ คุณมาส” แม่บ้านคนเก่งพยักหน้าแข็งขัน นอกจากเรื่องเล่นหวยแล้ว เรื่องทำงานศรีก็แทบไม่มีอะไรให้ติ ดังนั้นมาสฟ้าและ

เหมือนฝันจึงเอ็นดูเด็กสาวเป็นพิเศษ ไม่ว่าพวกเธอจะสั่งอะไร ศรีก็จัดการได้ไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่เรื่องเดียว “ว่าแต่ว่าคุณมาสจะไปวันนี้เลยหรือคะ”

“ไปพรุ่งนี้ตอนเย็น” มาสฟ้าตอบ คลี่ยิ้มอ่อนหวานยามมองแม่บ้านของตนถอนหายใจด้วยความโล่งอก อดไม่ได้จึงกระเซ้า “ทำไมห่วงว่าฉันจะไปก่อนหวยออกหรือไง”

“ไม่ใช่เสียหน่อยค่ะ” แม้จะปฏิเสธ แต่ปากกลับเผยรอยยิ้มกว้างอย่างขวยเขิน เพราะเจ้านายรู้ทัน “ถ้าคุณมาสไม่สะดวก เดี๋ยวศรีไปบอกพวกนั้นเองว่าช่วงนี้คุณมาสยุ่ง”

‘พวกนั้น’ ที่ศรีหมายถึง คือบรรดาคนงานในบ้านเศวษรฐานั่นละ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเกินคาดเดา เพราะเรื่องที่เหมือนฝันจะเดินทางไปเซี่ยงไฮ้คงรู้กันไปทั่วแล้ว จึงไม่แปลกที่พวกเขาคาดหวังให้ศรีขอเลขเด็ดจากมาสฟ้า การไม่มีเหมือนฝันคอยอยู่ขัดขวาง ไม่ว่าใครก็จ้องหาโอกาสจะเข้ามาใกล้ชิดมาสฟ้าทั้งนั้น ทั้งคนนอกและคนในของบ้านเศวษรฐา

มาสฟ้าฟังแล้วได้แต่ยิ้มขัน เอื้อมมือไปหยิบกระดาษกับปากกามาเขียนหมายเลขสามตัวส่งให้แม่บ้านสาว ก่อนจะกำชับเสียงเข้ม

“งวดนี้บอกให้เพลาๆ มือกันหน่อยล่ะ เดี๋ยวคนเขาสงสัยขึ้นมาว่าได้หวยมาจากไหนกันหนักหนาแล้วจะยุ่ง”

“ได้ค่ะ”

ว่าแล้วศรีก็คว้ากระดาษจากมือเจ้านายไปกอดแนบอกอย่างหวงแหนพร้อมรอยยิ้มกว้าง พลางพยักหน้ารับคำแข็งขัน เรื่องนี้เธอต้องกำชับทุกคนอยู่แล้ว เพราะหากเกิดอะไรขึ้น เหมือนฝันจะโกรธพวกเธอมากที่ทำมาสฟ้าเดือดร้อนเพราะให้เลขบรรดาคนงาน และการที่มาสฟ้าโดนหมายหัวนี่ละคือหายนะ

อีกทั้งบ้านเศวษรฐาเลี้ยงดูคนงานอย่างดี ไม่ว่าเรื่องเงินเดือน

หรือสวัสดิการต่างๆ ก็ล้วนดีกว่าเจ้านายเก่าของพวกเขาทั้งสิ้น คนงานในบ้านจึงต่างพร้อมใจกันปกป้องมาสฟ้าผู้เป็นเจ้านายที่แสนดีที่ให้หวยแม่นทุกงวด ทุกคนปิดปากสนิทโดยไม่ต้องให้ใครมาบอก ไอ้เรื่องกลัวมาสฟ้าเดือดร้อนก็ส่วนหนึ่ง เรื่องกลัวเหมือนฝันไล่ออกก็ด้วย แต่ที่พวกเขากลัวที่สุดก็คือ กลัวว่าจะไม่ได้เลขเด็ดจากมาสฟ้าอีกต่อไป!

เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะไม่มีทางยอมหลุดความลับนี้ออกไปแน่นอน ขออะไรก็ขอได้ แต่จะให้เลิกเล่นหวยก็ยากเกินไปหน่อย

“คุณมาสไม่ต้องห่วงค่ะ ถึงคุณมาสไม่บอก พวกเราก็ปิดปากสนิทอยู่แล้วค่ะ รับรองไม่มีใครรู้แน่ว่าเลขเด็ดพวกนั้นมาจากคุณมาส”

“ดีจ้ะ” มาสฟ้ารู้อยู่แล้วว่าคนงานบ้านเธอส่วนใหญ่ไว้ใจได้ทั้งนั้น ที่พูดไปเพียงต้องการเตือนไม่ให้เผอเรอกันเท่านั้น “ศรีเอากระเป๋าเข้าไปไว้ในห้องฉันแล้วก็ไปนอนเถอะ เดี๋ยวฉันจัดของเอง วันนี้ไม่มีอะไรให้ต้องทำแล้วละ”

“ได้ค่ะ คุณมาส” เมื่อมาสฟ้าบอกเช่นนั้นก็ไม่มีเหตุอะไรให้เธอต้องปฏิเสธ หากมาสฟ้าบอกว่าไม่มีอะไรให้ทำแล้วก็ย่อมหมายความตามนั้น สำหรับคนในบ้านเศวชรฐาแล้ว คำพูดของมาสฟ้าเป็นทั้งคำสั่งและคำทำนาย แต่ศรีก็มีวายมีเรื่องสงสัยอยู่ดี

“พรุ่งนี้คุณมาสจะขับรถเองหรือคะ”

มาสฟ้าครุ่นคิดถึงการเดินทางในวันพรุ่งนี้ของตนแล้วถอนหายใจ ลืมไปว่าเหมือนฝันไม่อยู่ เธอก็ไม่มีคนขับรถให้แล้ว

“งั้นให้ลุงคงมานี่สักเก้าโมงแล้วกัน ฉันจะไปดูร้านก่อนสักหน่อยแล้วค่อยไปสนามบิน”

“ได้ค่ะ ศรีจะบอกลุงคงให้”

“ขอบคุณจ้ะ” มาสฟ้าพยักหน้ารับ

เมื่อแม่บ้านแยกตัวออกไป หญิงสาวก็เหลียวมองรอบตัวก่อน

จะระบายลมหายใจยาวเหยียด เผื่อจะช่วยผ่อนความรู้สึกหนักอึ้งในอก แต่เมื่อทำแล้วไม่ได้รู้สึกดีขึ้น มาสฟ้าก็ต้องก้มหน้ายอมรับ ปลอบใจตัวเองว่าเธอต้องทนอยู่กับเจ้าความรู้สึกนี้อีกไม่นาน ขอเพียงจัดการทุกอย่างเรียบร้อย เธอย่อมรู้สึกดีขึ้นแน่นอน

เหมือนฝันไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ เธอก็ติดต่อมาสฟ้า ไม่ได้ขึ้นมาเฉยๆ ทั้งที่เมื่อเช้าเธอยังโทร. หาพี่สาวได้ปกติอยู่เลย หลังจากเธอออกไปกินข้าวแล้วกลับมาที่โรงแรม เหมือนฝันก็พยายามส่งข้อความหามาสฟ้าตลอด แต่เหมือนสัญญาณจะขัดข้องอยู่ตลอดเวลาโทร. ไม่ติดยังพอทำใจยอมรับได้ แต่นี่ส่งข้อความไปแล้วมาสฟ้าก็ยังไม่เปิดอ่าน แบบนี้เป็นได้อย่างเดียวคือสัญญาณโทรศัพท์มีปัญหาแน่ๆ เพราะไม่มีทางที่เธอส่งข้อความไปแล้วมาสฟ้าจะไม่เปิดอ่าน

“เป็นอะไรเนี่ย” เหมือนฝันเริ่มหัวเสีย โชคดีที่เธอกินอิ่มไปแล้ว ไม่อย่างนั้นหญิงสาวคงพังโรงแรมให้ราบเป็นหน้ากลองเพราะความหงุดหงิด “แล้วจะคุยกันยังไงล่ะทีนี้ อีกตั้งหลายวันกว่าพี่ฟ้าจะมาข้อความส่งไปก็ไม่อ่าน” หญิงสาวบ่นอุบ

เหมือนฝันเพิ่งรู้เหมือนกันว่าแท้จริงแล้วเธอติดพี่สาวกว่าที่คิด กระทั่งมาถึงโรงแรม จู่ๆ เธอก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาแปลกๆ จะเรียกว่าคิดถึงบ้านตั้งแต่วันแรกที่มาถึงหรือก็ไม่น่าใช่ จากประสบการณ์การมีฝาแฝดมายี่สิบเจ็ดปี เหมือนฝันมั่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าหากเธอรู้สึกกระวนกระวายเช่นนี้ ไม่พ้นมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับมาสฟ้าแน่นอน

คิดอย่างนั้นแล้วเหมือนฝันก็รู้สึกลุกลี้ลุกลนขึ้นมา รีบผวาไปคว้าโทรศัพท์ที่เพิ่งวางลงไม่ถึงห้านาทีขึ้นกดยิกๆ พยายามติดต่อหามาสฟ้าอย่างสุดความสามารถ ทว่าผลก็เหมือนเดิม นั่นคือเธอติดต่อพี่สาวที่อยู่เมืองไทยไม่ได้ ทำให้นอกจากกังวลว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับมาสฟ้าแล้ว เหมือนฝันยังหงุดหงิดและรู้สึกไม่ได้ดั่งใจ คิดว่าทั้งที่เธอ

อยู่เมืองใหญ่แท้ๆ ทำไมถึงได้มีปัญหาเรื่องการสื่อสารแบบนี้เกิดขึ้นได้อีก

“โอ๊ย! รู้งี้โทร. หาพี่ฟ้าอีกรอบก่อนออกไปกินข้าวก็ดีหรอก” เหมือนฝันพ่นลมหายใจออกทางปากเพราะความหงุดหงิด แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นหมดหวังเสียทีเดียว ขบคิดอยู่อีกเสี้ยววินาทีหญิงสาวจึงตัดสินใจหอบหิ้วทั้งโทรศัพท์และไอแพดออกมาจากห้องพัก วิ่งลงไปยังห้องอาหารของโรงแรม หวังจะใช้วายฟายของโรงแรมส่งอีเมลหามาสฟ้าดูอีกทาง แม้ยังไม่แน่ใจว่าจะทำแบบนั้นได้หรือไม่ แต่เหมือนฝันก็ต้องขอลองก่อน

สีหน้าที่มักจะสดใสของเหมือนฝันค่อยๆ กลายเป็นเรียบเฉยไร้ความรู้สึก และเปลี่ยนเป็นบูดบึ้งไม่รับแขก ไปตามระยะเวลาในการพยายามติดต่อหาพี่สาว แม้จะผ่านไปพักใหญ่ ความพยายามของเหมือนฝันก็ยังล้มเหลวไม่เป็นท่า ทำให้หญิงสาวถึงกับเผลอกลอกตาและเสยผมเพื่อระบายความหงุดหงิด ใจจริงเธออยากจะทิ้งผมแรงๆ แล้วกรี๊ดออกมาให้สมกับความคับข้องใจด้วยซ้ำ แต่เกรงใจแขกท่านอื่นในห้องอาหาร หญิงสาวจึงต้องสะกดอารมณ์ไว้ ทำได้มากสุดก็แค่เม้มปากแน่นพลางจ้องไอแพดเขม็ง

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวก็รับรู้ความเคลื่อนไหวได้จากหางตา เธอหันขวับไปมอง เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมายังโต๊ะที่เธอนั่งอยู่ ไม่ถึงนาทีเขาก็มาหยุดตรงหน้าเธอ ก่อนที่เหมือนฝันจะทันได้ถามว่าเขาต้องการอะไร ผู้ชายคนนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเธอเสียดื้อๆ การกระทำนั้นทำให้เหมือนฝันกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงงงวย

ปราศจากคำอธิบายกระทั่งการเอ่ยขออนุญาตอย่างขอไปที ก่อนจะนั่งร่วมโต๊ะกับเธอ เขาไม่กระทั่งแสร้งทำเป็นสนใจเรื่องมารยาทขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทั่วไปพึงกระทำด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นทำให้หญิงสาวแอบแยกเขี้ยวและบริภาษเขาในใจตามประสาคนอารมณ์ร้อน

‘ไอ้บ้านี่’

ดวงตาคมกริบของเหมือนฝันหรี่ลงด้วยความไม่พอใจ บวกกับความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ หญิงสาวจึงเงยหน้ามองเขาด้วยแววตาไม่พอใจ ยกท่อนแขนเล็กขึ้นมากอดอกยามจ้องใบหน้าคมคายที่อยู่ตรงข้าม ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่มีท่าทีสะทกสะท้านต่อสายตาจิกกัดของเธอแม้แต่น้อย

“เรารู้จักกันหรือคะ”

ถึงจะถามอย่างใจกว้าง แต่น้ำเสียงของเหมือนฝันกลับมีแต่ความหงุดหงิดรำคาญ ความไม่พอใจที่เธอแสดงออกสามารถทำให้ใครหลายคนที่ต้องเผชิญหน้ารู้สึกระย่อได้ไม่ยาก เว้นแต่ชายตรงหน้าที่ยังคงสบตาเธอด้วยสีหน้าเฉยเมย ก่อนจะยกเมนูเครื่องดื่มขึ้นมาอ่านแทนที่จะตอบคำถามเหมือนฝัน ไม่กี่นาทีเขาก็ยกมือเรียกพนักงานและสั่งเครื่องดื่มสำหรับตัวเองเสร็จสรรพ

การกระทำนั้นของชายหนุ่มทำให้เหมือนฝันถึงกับเม้มปากแน่นด้วยความไม่พอใจ รู้สึกว่าผู้ชายตรงหน้าไม่ได้มีเจตนาดีแน่ ความคิดนั้นทำให้เหมือนฝันกวาดตามองรอบตัวอย่างระแวดระวังทันที แต่ก่อนที่เธอจะได้ตรวจดูจนทั่ว เสียงเข้มก็ดังขึ้น ดึงความสนใจของเหมือนฝันกลับมาที่เขา

“กลัวว่าผมจะทำอะไรคุณอย่างนั้นหรือครับ คุณผู้หญิง” จ้าวเวยหลงเหลือบมองดวงหน้าหวานของแขกคนพิเศษด้วยแววตาล้ำลึกยากที่จะคาดเดาว่าเขาคิดอะไรอยู่ “ผมไม่มีทางทำร้ายผู้หญิงหรอกครับ สบายใจได้”

“มันยากที่จะเชื่อคำพูดของพวกไร้มารยาทนะ” เหมือนฝันโต้ตอบด้วยคำพูดร้อนแรง คิ้วโก่งเลิกสูงด้วยท่าทางหยิ่งยโสไม่แพ้ชายหนุ่ม “แค่มารยาทขั้นพื้นฐานคุณยังไม่มี จะให้ฉันเชื่อคำพูดพล่อยๆ ของคุณ ไม่คิดว่าขอกันมากไปหน่อยเหรอคะ”

“คุณต่างจากที่ผมคิดเอาไว้มากนะครับ” จ้าวเวยหลงยอมรับว่าคำพูดเมื่อครู่ของหญิงสาวทำให้อารมณ์ของเขาขุ่นมัวไม่น้อย และในความไม่พอใจก็มีความรู้สึกประหลาดใจแฝงอยู่ไม่น้อยเช่นเดียวกัน

จากข้อมูลของหมอดูที่ชื่อมาสฟ้านั้น หญิงสาวเป็นคนไม่ช่างพูดและชอบทำตัวลึกลับ ผิดกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขาแทบจะเรียกว่ากลับหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะนอกจากจะไม่ใช่คนพูดน้อยแล้ว เธอยังโต้กลับเขาอย่างเผ็ดร้อนทุกประโยค แถมทุกคำพูดยังจิกกัดเขาคืนได้อย่างเจ็บแสบ เดาได้ไม่ยากเลยว่าเจ้าตัวคงมีนิสัยชอบเอาชนะไม่ต่างจากเขาเท่าไร ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อยก็จะไม่ยอมลดให้ใครวินาทีนั้นจ้าวเวยหลงจึงมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว คิดว่าเขาคงเชื่อทุกอย่างในรายงานไม่ได้แล้ว

“ฉันจำไม่ได้เลยว่าเรารู้จักกันมาก่อน” เหมือนฝันแสยะยิ้มขณะตอบ ใจจริงเธออยากจะตลบผ้าปูโต๊ะให้เครื่องดื่มที่เธอสั่งมาหกใส่ชุดสูทราคาแพงของเขา เอาให้สมกับความกวนประสาทของเขาด้วยซ้ำไป แต่นี่ไม่ใช่บ้านของเธอ และมาสฟ้าไม่ได้อยู่ที่นี่ ดังนั้นคงไม่เป็นการดีนักหากเธอมีเรื่องมีราวกับใครเข้า

“ผมคงไม่พิเศษพอที่จะได้รับการจดจำจากคุณละมั้งครับ” จ้าวเวยหลงว่าพร้อมกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ เขายังไม่เชื่อเต็มร้อยว่าเธอจะไม่รู้จักเขาอย่างปากว่า ดังนั้นก่อนที่เขาจะพูดอะไรไปมากกว่านี้ จึงขอทดสอบอะไรให้แน่ใจเสียก่อนว่าเธอไม่รู้จักว่าเขาเป็นใครจริงๆ จ้าวเวยหลงจึงจะวางใจและรู้ว่าควรใช้วิธีไหนรับมือเจ้าหล่อนเพื่อผลลัพธ์ที่ต้องการ

“ไม่จริงหรอกค่ะ ถ้าเราเคยรู้จักกันจริง ฉันคงไม่มีทางลืม” เหมือนฝันยิ้มกว้าง ทำให้ใบหน้าของเธอสดใสขึ้นมา ทว่าแววตายามมองเขากลับคมกริบผิดกับรอยยิ้มลิบลับ

หญิงสาวเพียงคนเดียวบนโต๊ะกะพริบตาสองสามครั้งก่อนพูด

ต่อด้วยกิริยาจีบปากจีบคอ ประดิดประดอยคำพูดจนจ้าวเวยหลงเผลอขมวดคิ้วกับความเสแสร้งอย่างโจ่งแจ้งของเธอ ราวกับตั้งใจบอกให้เขารู้ว่าเธอแกล้งทำเพื่อประชดเขาอยู่

“คนไร้มารยาทอย่างคุณ ทั้งชีวิตฉันคงเจออยู่ไม่กี่คนหรอกค่ะ”

เจอคำพูดเช่นนั้นเข้าไป จ้าวเวยหลงเกือบเผลอปล่อยแก้วเครื่องดื่มด้วยความตะลึงงัน คาดไม่ถึงว่าหมอดูคนนี้จะกล้าใช้คำพูดเช่นนี้กับเขา นี่คงคิดว่ามีปู่ของเขาคอยให้ท้าย เธอจะดูหมิ่นเขาอย่างไรก็ได้สินะ

ดวงตาคมกริบของชายหนุ่มฉายแววคุกรุ่นขึ้นอย่างอันตราย ทำให้บรรดาคนสนิทที่นั่งดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ ถึงกับสูดหายใจลึกๆ เพื่อสะกดความตื่นตระหนกเมื่อเห็นอารมณ์ที่กำลังเปลี่ยนไปของเจ้านาย

“ที่บ้านของคุณคงไม่เคร่งครัดเรื่องมารยาทสินะครับ ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องขอเตือนด้วยความหวังดี ว่าที่นี่เป็น...”

“ขอบคุณที่หวังดีค่ะ แต่ดิฉันไม่ขอรับไว้จะดีกว่า”

เหมือนฝันตัดบทก่อนที่เจ้าของเสียงทุ้มจะได้พูดจบประโยค ตามด้วยการพ่นลมออกทางจมูกแรงๆ ดวงหน้าหวานซึ้งของเธอมีแววเบื่อหน่ายและรำคาญอย่างมากยามกวาดตามองจ้าวเวยหลงตั้งแต่หัวลงมาถึงอก มองเขาขึ้นลงด้วยสายตาเหยียดหยาม ทำให้จ้าวเวยหลงเผลอขบกรามด้วยความโกรธ

“ดูจากการกระทำของคุณแล้ว คำเตือนของคุณคงไม่มีประโยชน์เท่าไหร่หรอก แล้วถ้าคุณคิดว่าที่บ้านคุณสอนมารยาทขั้นต่ำในการเข้าสังคมได้อย่างเหมาะสมแล้ว คุณก็น่าจะกลับไปให้คนที่บ้านสอนอีกสักรอบนะคะ เพราะดูท่าคนที่ควรจะได้รับการอบรมที่ว่านั่นน่าจะเป็นคุณมากกว่าฉัน” หญิงสาวเอ่ยแล้วกะพริบตาปริบๆ อีกครั้งอย่างไร้เดียงสา ไม่เข้ากับคำพูดโหดร้ายที่เธอเพิ่งสาดใส่หน้าเขาเลยสักนิด

“แล้วที่ฉันพูดเนี่ยก็เพราะความหวังดีนะคะ ไม่ได้มีเจตนาต่อว่าคุณว่าไร้มารยาทเหมือนไม่มีคนคอยอบรมสั่งสอนหรอก อย่าเข้าใจผิดนะคะ”

“คุณพูดกับคนที่พบหน้ากันครั้งแรกอย่างนี้หรือครับคุณผู้หญิง” จ้าวเวยหลงถามลอดไรฟัน ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครกล้าดูถูกเหยียดหยามเขาอย่างที่ผู้หญิงคนนี้ทำมาก่อน หล่อนคิดว่าหล่อนเป็นใครกัน!

“แล้วคุณล่ะคะ พูดกับคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกด้วยคำพูดแบบนี้เหรอ” เหมือนฝันจิกตามองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างดูแคลนอีกครั้ง ตามด้วยการทำหน้าเบ้ใส่ด้วยกิริยารังเกียจเสมือนจ้าวเวยหลงเป็นขยะเปียกชิ้นหนึ่ง ไม่ใช่ผู้นำตระกูลจ้าวที่เขาภูมิใจหนักหนา “คุณคิดว่าตัวเองสูงส่งมากหรือยังไง ถึงได้ปากดีมาสั่งสอนฉันแบบนี้ ฉันจะบอกความลับอะไรให้เอาไหมคะ”

“อะไร” เขาถามเสียงกระด้าง หากผู้หญิงตรงหน้าเป็นลูกน้องเขา จ้าวเวยหลงมั่นใจว่าหล่อนจะต้องลนลาน ลงไปคุกเข่าขอร้องเขาแล้ว ไม่ใช่ลอยหน้าลอยตา มองเขาด้วยสายตาท้าทายอยู่แบบนี้

“ฉันมีพ่อมีแม่ค่ะ” เหมือนฝันพูดพลางยกมือขึ้นตบอกเบาๆ สองครั้ง เผื่อว่าจ้าวเวยหลงไม่ฉลาดพอที่จะเข้าใจว่าเธอกำลังพูดถึงใคร “แถมยังมีพี่สาวที่มารยาทดีกว่าคุณล้านเท่าคอยสั่งสอนอยู่แล้ว คงไม่ต้องรบกวนคนที่มีมารยาทน้อยนิดอย่างคุณมาช่วยสั่งสอนฉันอีกแรงหรอก สู้คุณเก็บคำพูดพวกนั้นไว้สอนตัวเองจะดีกว่านะคะ”

ว่าจบเหมือนฝันก็ยิ้มพรายพร้อมนัยน์ตาวาววับที่ฉายแววสะใจ ดวงตาคมซึ้งจ้องมองใบหน้าชายหนุ่มที่กำลังเปลี่ยนสีจากขาวเป็นแดงด้วยความโกรธมหาศาลที่เขาเพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรก มือหนากำหมัดแน่นขณะพยายามสะกดอารมณ์โกรธอย่างสุดความสามารถ แม้ว่าเขาจะเกลียดหญิงสาวมาก...มากเกินกว่าจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ แต่เขาก็ไม่มีทางปล่อยให้ความโกรธที่มีตอนนี้ครอบงำตัวเองและทำให้เขาเผลอทำสิ่งที่เขาจะต้องเสียใจทีหลังแน่นอน

อีกทั้งมันก็เป็นความผิดเขาเองที่ประมาทหญิงสาวเกินไป จนชะล่าใจว่าเธอคงไม่กล้าแผลงฤทธิ์อะไรใส่เขามากนัก แค่เพราะคิดว่าหญิงสาวตรงหน้าคงจะเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เคยเจอเขา คิดว่าเธอคงจะพอหวาดกลัวเขาอยู่บ้าง แต่เขาคิดผิด

นอกจากจะไม่กลัวเขาแล้ว เธอยังไม่มีแม้แต่วี่แววจะสนใจว่าเขาเป็นใคร ทำอะไรมาก่อน ทันทีที่สบโอกาสเห็นช่องที่จะเล่นงานเขาได้ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย เจ้าหล่อนก็หวดเขาด้วยคำพูดชนิดที่ทำให้จ้าวเวยหลงถึงกับตั้งรับไม่ถูก ไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองหมดท่าเท่านี้มาก่อนเลยทั้งชีวิต

แถมสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องอย่างผู้ชนะของเจ้าหล่อนในตอนนี้ทำให้จ้าวเวยหลงรู้ได้ไม่ยากว่า ผู้หญิงปากจัดนี่ไม่ได้รู้สึกผิดในสิ่งที่เธอด่าว่าเขาไปเลยสักนิด!

“ผมเห็นแล้วครับ ดูจากมารยาทของคุณ พ่อแม่กับพี่สาวคุณคงสั่งสอนคุณมาอย่างดีทีเดียว” จ้าวเวยหลงเอ่ยลอดไรฟัน เหลือบมองสีหน้าเย้ยหยันของหญิงสาวที่ค่อยๆ เปลี่ยนมาเป็นบึ้งตึงเพราะคำพูดประชดประชันของเขาด้วยความพอใจ คิดว่าอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โดนเธอเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียวละน่า...อารมณ์หงุดหงิดก่อนหน้านี้ของจ้าวเวยหลงจึงค่อยๆ ลดลง “แล้วเป็นเพราะคำสอนของพ่อแม่คุณด้วยหรือเปล่าครับ คุณถึงได้ยึดอาชีพนี้เป็นหลัก”

“อาชีพนี้?” เหมือนฝันซึ่งกำลังคิดหาคำพูดเจ็บแสบมาเอาคืนผู้ชายปากกรรไกรตรงหน้าถึงกับขมวดคิ้วมุ่นหลังได้ยินประโยคสุดท้ายของชายหนุ่ม จะไม่ให้เธองงได้อย่างไร ตั้งแต่เธอเรียนจบมา เหมือนฝันก็ยึดอาชีพเกาะพี่สาวกินเป็นหลัก ไม่ได้ทำงานทำการอะไรทั้งนั้น “อาชีพอะไรมิทราบ”

เธอกระแทกเสียงถามชายหนุ่มกลับไป พูดแล้วก็นึกก่นด่าความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง ยิ่งเห็นสายตาสมใจของเขาที่ทำให้เธอ

อยากรู้ได้ เหมือนฝันก็อยากกัดลิ้นตาย หญิงสาวจึงตลบผมยาวของตนไปไว้ด้านหลังด้วยกิริยาเป็นเชิงบอกว่าเธอไม่แคร์เรื่องที่ชายหนุ่มพูดถึงเลยสักนิด พร้อมสำทับว่า

“ฉันจำไม่ได้เลยว่าตัวเองทำอาชีพอะไร เพราะตั้งแต่เกิดมาอย่างเดียวที่ฉันทำแล้วพอจะนับเป็นอาชีพได้ ก็คือผลาญเงินไปวันๆ”

ด้วยเหตุผลอะไรก็ตามแต่ จ้าวเวยหลงเชื่อคำพูดนั้นของเธอ เขาเชื่อหมดใจเลยว่าผู้หญิงคนนี้พูดความจริงเรื่องที่เธอผลาญเงินไปวันๆ และหากเจ้าหล่อนชอบใช้เงินอย่างปากว่าจริง เรื่องที่เธอเป็นนักต้มตุ๋นอย่างที่เขาคาดไว้ก็น่าจะเป็นความจริงเช่นเดียวกัน

ก็จะมีอาชีพอะไรที่จะหาเงินมาให้เธอล้างผลาญได้เร็วเท่ากับการหลอกเอาเงินจากความงมงายของคนอีกเล่า

แต่น่าเสียดายที่เหยื่อของเธอดันเป็นจ้าวลี่หยางเสียได้ หากเป็นคนอื่นจ้าวเวยหลงคงไม่เดือดร้อน และคงปล่อยให้เธอทำมาหากินแบบนี้ต่อไป

“ผมว่าคุณคงไม่ชอบคำตอบของผมหรอก”

เจ้าเวยหลงยิ้มกริ่ม ทำให้เหมือนฝันรู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมายิบๆ ความมั่นใจว่าไม่มีใครกวนประสาทได้เก่งเท่าเธอเริ่มสั่นคลอนขึ้นมานิดๆ แล้วเหมือนกันเมื่อมาเจอผู้ชายคนนี้ แต่หญิงสาวก็ยังพอเหลือความอดทน เธอใช้เรี่ยวแรงเฮือกสุดท้ายข่มความโกรธ แล้วยิ้มแยกเขี้ยวเมื่อเอ่ยตอบโต้ร่างสูง

“ตอบมาเถอะ ส่วนเรื่องที่ฉันจะชอบหรือไม่ชอบคำตอบของคุณเดี๋ยวฉันตัดสินใจเอง”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่เกรงใจละนะครับ”

เมื่อหญิงสาวประกาศชัดก็ไม่มีอะไรให้จ้าวเวยหลงต้องห่วงอีกทั้งเขาก็เสียเวลาประเมินหญิงสาวมาพอแล้ว ตั้งแต่คุยกันมา จ้าวเวยหลงไม่ได้รู้สึกว่าหญิงสาวตรงหน้าเป็นอันตรายต่อเขาแต่อย่างใด

นอกจากเรื่องที่เธอปากร้าย ช่างสรรหาคำพูดร้ายกาจมาเล่นงานเขาแล้ว เรื่องอื่นก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล

ไอ้เรื่องความน่ากลัวที่เธอมีสัมผัสพิเศษบ้าบอที่ใครๆ หลายคนเคยบอกเขา จ้าวเวยหลงกลับไม่รู้สึกถึงมันเลยสักนิด เท่านี้ก็น่าจะยืนยันได้แล้วว่า ที่เขาเดาว่าเธอเป็นเพียงนักต้มตุ๋นนั้นไม่ใช่เรื่องผิดคาด

“เชิญ”

เหมือนฝันกระแทกลมหายใจด้วยความรำคาญ คิดในใจว่าเขาจะลีลาไปถึงไหน ถึงเธอจะประกาศว่าเธอไม่ทำงานทำการ ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอเต็มใจให้เขามาผลาญเวลาของเธอเล่นหรอกนะ เวลาของเธอถึงจะไม่มีค่าอะไรมาก แต่ก็มีค่าเกินกว่าจะมาเสียให้แก่คนโง่ที่คิดว่าตัวเองฉลาดแบบเขา

คนโง่แล้วยังไม่รู้ตัวว่าโง่อย่างนี้ คุยไปก็มีแต่เสียกับเสีย เสียทั้งเวลา เสียทั้งอารมณ์

“เรื่องที่คุณแอบอ้างตัวว่ามี...เอ่อ...ความสามารถพิเศษจนทำให้ปู่ของผมหลงเชื่อน่ะ”

ถึงแม้ว่าจ้าวเวยหลงจะตั้งใจมาพูดเรื่องนี้กับหญิงสาวโดยเฉพาะ แต่พอถึงเวลาต้องพูดกับเธอจริงๆ เขาก็อดกระดากปากไม่ได้ การเรียกใครสักคนว่าหมอดูต่อหน้าเจ้าตัวไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่เขาคิดภาพเอาไว้เลย หรือบางทีอาจเพราะใบหน้างามหยดและนัยน์ตาคมซึ้งของคนตรงหน้าเขาที่ทำให้จ้าวเวยหลงรู้สึกไม่สะดวกใจที่เรียกเธอว่าหมอดู ไม่ต้องพูดถึงคำว่านักต้มตุ๋น แต่ไม่ว่าจะอย่างไร เรื่องมาจนถึงขั้นนี้แล้ว เขาคงไม่มีทางเลือกอื่นเว้นแต่พูดเรื่องนี้กับหญิงสาวให้ชัดเจนอย่างตรงไปตรงมา แบบนี้จึงจะดีต่อทุกฝ่ายที่สุด

“ความสามารถพิเศษ?”

เหมือนฝันพึมพำคล้ายพูดกับตัวเองมากกว่าคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

ความสับสนปรากฏให้เห็นผ่านแววตา ทว่าไม่นานมันก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นความเข้าใจ แล้วสีหน้าจึงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่งยวด เป็นสีหน้าที่จ้าวเวยหลงรู้ได้ทันทีโดยไม่มีคำด่าทอจากหญิงสาวว่าตอนนี้เธอกำลังโกรธเขาแล้วจริงๆ

โกรธจัดเสียด้วย แต่ทำไมกันล่ะ...ก่อนหน้านี้เขาพูดจาไม่ดีกับเธอไปตั้งเท่าไร เธอไม่เห็นจะโกรธเขาขนาดนี้ กลับมาโกรธจัดตอนที่เขาพูดถึงเรื่องที่เธออ้างตัวเป็นผู้วิเศษนี่น่ะเหรอ

“ความสามารถพิเศษ...ที่ว่าสามารถรู้อนาคตหรือเปล่า” เหมือนฝันต้องการคำยืนยันเพื่อความแน่ใจ เมื่อจ้าวเวยหลงพยักหน้าน้อยๆ อย่างเสียมิได้เป็นคำตอบ หญิงสาวถึงกับต้องสูดลมหายใจลึกๆ ยืนยันให้จ้าวเวยหลงรู้ชัดว่าเธอโกรธจัด

เหมือนฝันมั่นใจแล้วว่าเขาคิดว่าเธอเป็นมาสฟ้า ที่เขาพูดจาร้ายกาจเมื่อกี้ก็เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นพี่สาวของเธอ! เขากล้าดีอย่างไรที่มาพูดจาสั่วๆ แบบนี้กับพี่มาสฟ้าคนดีของเธอ ไอ้คนเฮงซวย!

“ผมรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องความเชื่อส่วนตัว ผมก็ไม่ได้อยากไปก้าวก่ายการทำมาหากินของคุณหรอก แต่นี่มันปู่ของผม การที่คุณทำให้ท่านหลงผิด เชื่อเรื่องไม่เป็นเรื่องจนพลอยทำให้คนในครอบครัวผมเดือดร้อนแบบนี้ ผมว่ามันเกินไป”

“เรื่องอะไรที่ปู่ของคุณเชื่อจนทำให้คุณเดือดร้อน”

“ผมไม่ได้พูดเสียหน่อยว่าผมเดือดร้อน” น้ำเสียงของจ้าวเวยหลงห้วนจัดเมื่อได้ยินคำถามของหญิงสาว สีหน้าค่อยๆ มืดครึ้มลงตามสภาวะอารมณ์

“แน่นอนอยู่แล้วว่ามันต้องทำให้คุณเดือดร้อน ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่มาอยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้หรอก” เหมือนฝันเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ สายตายามเธอกวาดมองเขามีแววดูถูกและเย้ยหยัน มุมปากงามยกสูง ช่วยเสริมให้ใบหน้าสวยนั้นเย่อหยิ่งขึ้นกว่าเดิม “ถึงฉันจะ

ไม่รู้ว่าปู่ของคุณเป็นใคร แต่ขอเดาเลยว่าคงไม่พ้นเรื่องเงินๆ ทองๆ แน่”

แม้ว่าถ้อยคำเมื่อครู่นี้จะไม่เหมือนคำทำนายแม้แต่น้อย แต่จากคำเล่าลือที่เกี่ยวข้องกับหญิงสาวก็ทำให้จ้าวเวยหลงไม่อาจชะล่าใจ เขาซึมซับถ้อยคำเมื่อครู่เก็บไว้ในใจทุกคำ แม้ว่าเขาจะไม่เชื่อคำทำนายพวกนี้ แต่ไม่แน่ว่าคำทำนายนี้อาจจะเป็นประโยชน์ต่อเขาในอนาคต ดังนั้นฟังไว้ก็ไม่มีอะไรเสียหายนี่ ใช่ไหม

“นี่เป็นคำทำนายจากคุณหรือครับ”

“เปล่า เป็นข้อสันนิษฐานที่ตั้งขึ้นบนพื้นฐานของความโลภ” เหมือนฝันว่าแล้วเม้มปาก เหลือบมองโคมไฟระย้าเหนือศีรษะตนเสี้ยววินาทีก่อนเอ่ยต่อ “เรื่องที่ทำให้คนเราเป็นเดือดเป็นร้อนจนต้องพึ่งพาคำทำนายน่ะมีอยู่ไม่กี่เรื่องหรอกค่ะ อีกอย่างคุณดูไม่เหมือนคนที่เป็นทุกข์ด้วยความรัก สุขภาพภายนอก ถ้าดูจากตาก็น่าจะเป็นคนที่แข็งแรง แต่งตัวเหมือนคุณชายบ้านรวย อายุอยู่ในวัยทำงาน...ซึ่งก็น่าจะเป็นงานที่กดดัน อีกอย่างคุณยังพูดเรื่องปู่ของคุณออกมาอีก คงทำงานกับที่บ้านแน่...ฉันเดาถูกไหมคะ คงไม่พ้นปัญหาเรื่องเงินทองแบ่งสมบัติ พอดีฉันอ่านนิยายมาเยอะน่ะค่ะ พวกพี่น้องฆ่ากันแย่งสมบัติอะไรทำนองนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไรหรอก”

“ผมไม่ได้จะฆ่าพี่น้องเพื่อแย่งสมบัติ” จ้าวเวยหลงนั่งฟังคำพูดยาวเหยียดของหญิงสาว ยิ่งฟังสีหน้าก็ยิ่งแย่ลง

นี่มันเรื่องเหลวไหลอะไรกัน ทำไมจู่ๆ จากคนไร้มารยาท ไม่มีคนคอยสั่งสอน เขาถึงได้กลายเป็นคนโลภที่จะฆ่าพี่น้องเพื่อแย่งสมบัติได้ ยายผู้หญิงประสาท!

“เดาถูกด้วย ฉันนี่เก่งจริงๆ” เหมือนฝันหัวเราะ พูดชมตัวเองหน้าตาเฉย รู้ได้จากสีหน้าของชายหนุ่มและน้ำเสียงที่เขารีบแย้งเธอว่าข้อสันนิษฐานที่เธอเพิ่งคาดเดาไปนั้นน่าจะใกล้เคียงความเป็นจริงอยู่ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่โกรธขนาดนี้

ก็อย่างที่เธอพูดไปนั่นละ...พวกคนรวย จะมีเรื่องอะไรนอกเสียจากเรื่องเงินๆ ทองๆ ในครอบครัวที่ตกลงกันไม่ได้

“และถ้าให้ฉันเดา คุณคงเป็นคนสำคัญในบ้าน แต่น้อยกว่าปู่ของคุณ...พอท่านเชื่อคำทำนายที่ทำให้คุณเสียประโยชน์ คุณก็เลยร้อนรนต้องรีบมาขู่ฉัน ให้ฉันไม่ไปพูดหรือทำนายอะไรให้ปู่ของคุณอีก เอาง่ายๆ เลยก็คือ คุณกลัวว่าถ้าปู่ของคุณเชื่อฉันมากไปกว่านี้ คุณจะยิ่งเสียประโยชน์”

แน่นอนว่าประโยคยาวเหยียดที่หญิงสาวพูดมานั้นถูกต้องทุกอย่าง แต่ไม่มีทางที่จ้าวเวยหลงจะยอมรับว่าเธอพูดถูก สำหรับเขาแล้วเรื่องที่เป็นปัญหาจริงๆ ไม่ใช่เรื่องนี้

“ปัญหาจริงๆ ที่ทำให้ผมต้องมาพบคุณในวันนี้ ก็คือคุณหลอกปู่ของผม และผมมาเพื่อขอให้คุณหยุดการกระทำนี้ และผมพร้อมที่จะเสนอค่าเสียประโยชน์ให้คุณ ผมรู้ว่าปู่ของผมเป็นลูกค้าชั้นดีของคุณ เราตกลงกันได้ ผมไม่ใช่คนไร้เหตุผล และผมก็ไม่ได้มีความคิดที่จะข่มขู่คุณเลยสักนิดเดียว”

“การที่คุณมาเจอฉัน ทำตัววางอำนาจต่อหน้าฉัน...แบบนี้” เหมือนฝันชี้ไปที่เขาพร้อมมองกดชายหนุ่มด้วยสายตารังเกียจ “ในวันที่ฉันอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตัวคนเดียว ต่อให้อยากพูดว่าไม่ได้ตั้งใจมาขู่ก็คงพูดได้ไม่เต็มปากหรอกค่ะ”

ว่าแล้วเธอก็เม้มปาก แสร้งทำเป็นหนักอกหนักใจก่อนเอียงศีรษะ มองใบหน้าคมคายด้วยหางตาก่อนคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์

“ก่อนที่ฉันจะพูดอะไร ขอถามชื่อคุณหน่อยได้ไหมคะ”

“เวยหลง” เจ้าของเสียงทุ้มตอบสั้นๆ แต่หนักแน่น

คำตอบนั้นทำให้เหมือนฝันพยักหน้าเบาๆ ด้วยความพอใจ ชื่อนี้นับว่าไม่แปลกสำหรับเธอ อย่างที่บอก เธออ่านนิยายจีนมามาก พวกพระเอกในนิยายจีนย้อนยุคก็มักจะชื่อหลงๆ อะไรเทือกนี้อยู่แล้ว เว้น

แต่อีตาผู้ชายปากจัดคนนี้ไม่เหมาะที่จะเป็นพระเอกเลยสักนิดในความคิดเธอ

“คุณเวยหลง...” เจ้าของเสียงเล็กพึมพำชื่อนั้นด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ เหมือนฝันรู้เพียงว่าเธออยากลองเรียกชื่อเขาดูสักครั้ง แต่เมื่อรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป เหมือนฝันก็แอบหยิกตัวเองในใจแรงๆ แล้วรีบกลับเข้าเรื่องที่เธอตั้งใจจะพูดกับเขาก่อนหน้านี้ทันที “คนแบบคุณน่ะ ฉันเห็นมานักต่อนักแล้วละค่ะ ไม่จำเป็นต้องทำตัวสูงส่งกับฉันหรอก เพราะหลังจากนี้เราคงไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกแล้ว คราวนี้ฉันขอพูดอย่างตรงไปตรงมาบ้างแล้วกันนะคะ”

“เชิญ”

“เรื่องที่คุณมาขู่ฉันในวันนี้ ต่อให้คุณทำสำเร็จก็ไม่มีประโยชน์อยู่ดี เพราะต่อให้ไม่ใช่มาสฟ้า ก็ยังมีหมอดูคนอื่นๆ ที่สามารถสร้างปัญหาให้คุณอยู่ดี วันนี้คุณขู่ให้ฉันหยุดข้องเกี่ยวกับปู่ของคุณได้ วันหน้าก็ต้องมีหมอดูคนอื่น ฉันพูดถูกไหมคะ”

“เรื่องหมอดูคนอื่นไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องห่วง” ใช่ว่าเรื่องนี้จ้าวเวยหลงไม่เคยคิดถึง แต่ในเมื่อ ณ วันนี้คนที่มีปัญหาที่สุดคือหญิงสาว เขาก็ต้องจัดการกับเธอก่อนเป็นธรรมดา ซึ่งหมายความว่าเขาตั้งใจจะไล่เก็บกวาดหมอดูทุกคนต่อจากมาสฟ้า

“ไม่ได้ห่วงค่ะ เพียงแต่พูดให้คุณเห็นภาพรวมเท่านั้น” เหมือนฝันเห็นด้วยเรื่องที่ว่าเธอไม่ควรห่วงหมอดูคนอื่น หญิงสาวปิดไอแพดและเก็บโทรศัพท์ ก่อนจะทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่ชายที่ชื่อเวยหลง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์

“หรือต่อให้คุณพยายามให้ปู่ของคุณเชื่อมั่นในตัวคุณมากกว่าคำทำนายอย่างไร มันก็ไร้ประโยชน์ เพราะจริงๆ แล้วปัญหามันไม่ได้อยู่ที่คำทำนายหรือความมงมงายของปู่คุณเลยสักนิด ปัญหามันอยู่ที่ปู่คุณน่ะไม่เชื่อมั่นในตัวคุณและคนอื่นเลย ถึงต้องไปหาความมั่นใจจาก

สิ่งที่มองไม่เห็น หนึ่งในนั้นก็คือคำทำนายเจ้าปัญหาสำหรับคุณ และทางเดียวที่จะแก้ปัญหาเรื่องนั้นได้ก็ไม่ใช่การมาห้ามให้ฉันหรือใครทำนายให้ปู่คุณอีก แต่มันอยู่ที่ตัวคุณเองต่างหาก ว่าจะทำยังไงให้ปู่คุณเชื่อมั่นจนไม่ต้องพึ่งพาหมอดู”